

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE OUDE MOLEN

N° 2387

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhout Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE OUDE MOLEN

HOOFDSTUK I

EEN TRANSACTIE OP HOOG NIVEAU

In een der kabinetten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Londen, in Downingstreet, bevonden zich in de namiddag van de 4de juni 19... enige heren, die blijkbaar in een zeer belangwekkend gesprek gewikkeld waren.

Het waren de Minister van Buitenlandse Zaken, de Lord der Admiraliiteit, de Franse ambassadeur te Londen, de directeur van de Engelse Bank, enige hooggeplaatste zeeofficieren, de Franse Marine-attaché in Engeland en twee

hooggeplaatste officieren van de Franse vloot.

De heren hadden allen plaats genomen aan een prachtig gebeeldhouwde tafel, die dicht bij een der grote ramen was geschoven en die beladen was met een aantal documenten en registers.

Tevens bevonden zich in het midden van het tafelblad een aantal keurig afgewerkte blauwdrukken van schepen en ten slotte een model van een duikboot.

De deur was op slot, want telkens als

er op geklopt werd sprong de minister van Buitenlandse Zaken in hoogst eigen persoon van zijn stoel en liep naar de deur om de sleutel om te draaien en te vragen wat men verlangde.

De Minister wisselde dan meestal enkele gefluisterde woorden met degene die had aangeklopt en sloot dan weer zorgvuldig de deur, zodra deze vertrokken was.

Blijkbaar werd er in deze zaal iets behandeld dat voorlopig geheim moest blijven.

Van tijd tot tijd werd er door een der aanwezigen een kort telefoongesprek gevoerd, en dan begonnen de beraadslagingen opnieuw.

Ongeveer ter zelfder tijd meldde zich een beambte van de Gemeente Electriciteitswerken van de City bij de portier van het Ministerie aan.

Hij droeg een grote tas met gereedschappen en had een grote rol telefoondraad bij wijze van bandelier om de schouder geslagen.

— Wat is er? vroeg de portier, zodra de man zijn loge genaderd was.

— Ik ben door het hoofdkantoor gestuurd om de toestellen na te zien, antwoordde de man.

— Gij zijt wel erg vroeg deze maal, bromde de portier. Mag ik je legitimatiekaart zien?

De beambte stak de hand in zijn werkiel en haalde er een beduimelde en blijkbaar menigmaal gebruikte legitimatiekaart uit.

De portier schoof een bril op zijn neus en bekeek de kaart van alle kanten.

— Het is goed, zei hij. Moet je iemand mee hebben?

De beambte lachte.

— Niet nodig, zei hij.

Ik heb hier vroeger al meer gewerkt, maar toen heb ik u nooit gezien.

— Dat kan wel, want ik ben hier pas een jaar in dienst, hernam de portier.

— Zijn alle kamers open? vroeg de beambte.

— Natuurlijk niet. Je moet overal aankloppen en als je ergens geen gehoor krijgt, kun je verzekerd zijn, dat de deur op slot is. Voor die kamers zou

je dus terug moeten komen.

— Nu, dan zal ik maar eens gaan, hernam de werkmán. Is uw eigen toestel nog in orde?

— Het ruist een beetje, antwoordde de portier.

— Dan zullen we daar maar eens mede beginnen.

De beambte trad de portiersloge binnen, onderzocht het telefoontoestel en had binnen enkele minuten de fout gevonden en hersteld.

Hij pakte zijn gereedschappen weer in, tikte aan zijn uniformpet, verliet het vertrek en ging de trap naar de eerste verdieping op.

Toen liep hij langzaam de brede gang in, waaraan de grootste zalen en kabinetten van het Ministerie gelegen waren.

Het was op dat ogenblik lunchtijd en de meeste ambtenaren en klerken hadden het gebouw verlaten.

Plotseling bleef de werkmán staan.

Door een der deuren hoorde hij de klank van verschillende stemmen tamelijk luid door elkaar, ofschoon hij niet kon verstaan wat er gesproken werd.

Hij wierp een snelle blik om zich heen en zag dat de gang geheel verlaten was.

Toen trad hij op de deur toe, zette de tas neer en bekeek nauwkeurig de sponning.

Hij opende de tas, haalde er een boor uit van een zonderling maaksel, zette deze zo dicht mogelijk tegen de post van de deur en had er in een oogwenk een rond gat van ongeveer twee centimeter doorsnede ingedraaid, zonder dat de boor ook maar het minste geluid had gemaakt.

Daarop stak hij opnieuw de hand in de tas en haalde er een klein voorwerp uit, waaraan een stuk koperdraad bevestigd was.

Het was een microfoon, zoals men die wel in radiotoestellen gebruikt om het geluid te versterken.

De beambte overtuigde zich nogmaals dat hij niet bespied werd, stak toen vlug het voorwerp in het zoëven geboorde gat, waarin het bijna geheel verdween, bevestigde het uiteinde van de gelsoleerde draad aan het eind koperdraad, ont-

rolde deze snel en sloeg op een vijftal meter verder met een paar hamertikjes de draad met een klein kram in de hoek van de vloer aan de lambrizing vast.

Deze bewerking herhaalde hij nog enkele malen, tot hij het einde van de gang had bereikt.

Plotseling spitste hij de oren en keek op.

Er naderde met vlugge schreden een beambte, de handen vol paperassen.

In het voorbijgaan wierp deze ambtenaar een vluchtige blik op de werkmán, liep haastig voorbij en was het volgende ogenblik verdwenen.

De werkmán zette haastig zijn arbeid voort, trok de draad om de hoek van een kleine zijgang, nam een klein telefoontoestel uit zijn tas, bevestigde de draad in een van de klemmen en nam de hoorn ter hand.

Nu kwamen er nog telkens enkele personen voorbij, maar geen hunner kwam het ook maar een enkele seconde in de gedachte om die bescheiden werkmán, die altijd zo beleefd aan zijn pet tikte, eens wat nauwkeuriger op de vingers te zien.

Bijna een half uur kon de man op zijn gemak alles afluisteren wat er in het kabinet van de Minister van Buitenlandse Zaken besproken werd.

Toen liep hij snel de gang weer in, wachtte een ogenblik tot deze geheel verlaten was, trok de microfoon uit het gat en stak hierin een zuiverronde pen, die precies in het gat paste en aan beide uiteinden beschilderd was in een kleur, die volkomen met die van het deurkozijn overeenstemde.

Zelfs het scherpste oog zou nu onmogelijk kunnen zien, dat hier met opzet een gat geboord was en hoogstens zou men de kleine nauwelijks merkbare cirkel voor een kwast in het hout hebben gehouden.

De beambte trok de draad met een paar vlugge bewegingen los, rolde hem op en borg hem in zijn tas.

Juist op dat moment werd de deur van het kabinet geopend en kwamen de heren, de meesten met een grote lederen aktentas onder de arm, lachend en pra-

tend de brede gang in lopen.

De gemeentewerkmán wachtte hun komst echter niet af, maar verdween vlug in de zijgang en zette zijn arbeid voort.

Na ongeveer een uur had hij alle toestellen in het gebouw gecontroleerd.

— Alles in orde? vroeg de portier, toen hij diens loge weer voorbij kwam.

— Tot in de puntjes, antwoordde de werkmán, terwijl er 'n zonderlinge glimlach om zijn dunne lippen speelde.

Hij tikte even aan zijn pet en had het volgende ogenblik het Ministerie verlaten.

Snel liep hij de Thameskade af, stak de Mall over en ging op weg naar de Cromwellstreet.

Even voor hij de fraaie villa van Lord William Aberdeen bereikte, sloeg hij een stille dwarsstraat in, waarvan de ene zijde gevormd werd door de parkmuur van de villa, terwijl de andere bijna geheel werd ingenomen door de blinde muur van een groot pakhuis.

De werkmán bleef staan voor een klein poortje in de parkmuur, overtuigde zich dat er zich in de zijstraat niemand bevond en opende met een snelle beweging de kleine deur.

Hij sloot deze weer zorgvuldig, liep langs een garage en een chauffeurswoning, waarop menig gezeten burger jaloers zou kunnen zijn, liep het park in zijn gehele lengte door en bereikte eindelijk een kleine achterdeur.

Hij trad binnen, liep een lange gang door, opende opnieuw een kleine deur en besteed een steile, smalle trap, steeds zonder dat iemand hem gezien had.

Aldus bereikte hij de tweede verdieping van het huis.

Hij ging een fraai gemeubelde slaapkamer binnen, wierp de tas met gereedschappen in een geheime kast en begon zich van zijn werkmanskleding te ontdoen.

Wie was deze man, die zo gemakkelijk het huis van de bekende filantroop Lord William Aberdeen bleek binnen te komen en er geheel thuis scheen te zijn?

Die man was niemand anders dan de Grote Onbekende, Lord Edward Lister alias John Raffles, die deze villa se-

dert jaren onder de naam van Lord William Aberdeen bewoonde, zonder dat ook maar één Londenaar, ja zelfs ook maar één Engelsman er het vermoeden van had, dat zich achter het mom van de alom bekende mensenvriend, de stoutmoedige, door de politie zo zeer gevreesde en gezochte gentleman-inbreker verborg.

Zodra Raffles zich verkleed had en zijn zorgvuldig gegrimed gelaat van de verflaag had ontdaan, de valse neus had verwijderd, evenals de dikke wenkbrauwen, die zijn ogen hadden overschaduwde, verliet hij het slaapvertrek en begaf zich naar de grote bibliotheek, waarvan de vensters op het park uitzagen.

Zodra hij de deur geopend had, sprong een jongeman met een zacht blozend gelaat uit de gemakkelijke stoel op, waarin hij had zitten lezen.

— Nu al terug, Edward? riep hij opgewekt uit. Is alles naar wens gegaan?

— Het is zo goed gegaan, als ik maar had durven hopen, antwoordde Raffles terwijl er een glimlach op zijn ernstig gelaat verscheen.

— Men heeft je dus niet gesnapt?

— Gelukkig niet. Ik had mij er overigens op voorbereid en zou wel hebben weten te ontkomen. Het is waar, dat ik dan een prachtige ontdekking zou hebben gemist.

— Je vermoedens berustten dus op waarheid?

— Ja, het was zoals ik dacht. Maar ik kende de bijzonderheden nog niet en die weet ik thans van a tot z. Je weet dat het bezoek van de hooggeplaatste Franse zeeofficieren in de Windsor-Club mij reeds op het denkbeeld had gebracht, dat die heren hier niet uitsluitend voor hun plezier kwamen.

— En?

— Wel, wat ik zoëven gehoord heb, heeft die overtuiging bevestigd. Wat denk je dat ze hier komen doen?

— Ik heb er niet het flauwste denkbeeld van, Edward.

— Zij komen schepen van onze regering kopen.

— Schepen? vroeg Brand verbaasd.

— Ja, vind je dat zo vreemd? Het

spreekt van zelf, dat zij ons geen slagschepen komen afkopen, maar een land met een vloot als de onze, heeft altijd nog wel een aantal schepen over, die enigszins verouderd zijn, maar die voor een kleiner land nog uitstekend bruikbaar zijn voor kustverdediging en anderszins. Kortom, Frankrijk koopt van de Engelse regering vijf duikboten.

De jongeman keek zijn vriend en medewerker met grote ogen aan.

— Vind je het zo wonderlijk? vroeg Raffles.

— Neen, dat niet. Het komt herhaaldelijk voor dat het ene land oorlogschepen van het andere koopt. Maar ik kan met de beste wil van de wereld niet inzien, wat wij daar nu eigenlijk aan hebben.

— Dat zou je toch meevallen. Die duikboten moeten namelijk betaald worden. Ik heb de heren nog al horen pingelen, maar eindelijk zijn zij het dan toch over een vrij hoog bedrag eens geworden.

— En...? vroeg Charles Brand, die in de verste verte nog niet scheen te vermoeden, in hoeverre de Grote Onbekende daar belang bij kon hebben.

Raffles liet een zacht lachje horen.

— Ik lees in je blik, amice, dat je aan mijn gezond verstand twijfelt. Laat ik je dan eens verder op de hoogte brengen.

— Ik luister.

— De Engelse regering heeft namelijk als voorwaarde gesteld, dat de koop som in baren goud betaald zou worden.

— Waarom in 's hemelsnaam?

— Omdat zij juist voornemens is, binnenkort een grote hoeveelheid nieuwe gouden guinea's te laten slaan.

— Maar er is hier in het land toch goud genoeg? hernam Charles Brand.

— Geweest, amice, geweest, want er is juist enige maanden geleden een grote hoeveelheid goud uitgevoerd.

— En maakte de Franse regering geen bezwaar?

— In ieder geval heeft ze er in toegestemd. Het schijnt aan ons gouvernement bekend te zijn geweest, dat er juist naar Frankrijk door een Bank in de koloniën een grote zending gouden

staven was verzonden.

Brand zweeg.

Hij had een blik op het gelaat van zijn vriend geslagen en reeds had hij daarin dezelfde trek ontdekt, die hij er altijd op ontwaarde, zodra de Grote Onbekende met een of ander stout plan rondliep, met een plan, zo geweldig en onbegrijpelijk stoutmoedig, dat geen ander er zelfs aan zou hebben durven denken.

Hij wist dus reeds, wat er zou komen, maar vroeg toch met zachte stem:

— En dat goud wordt zeker per boot naar Engeland gestuurd?

— Precies.

— En wat ga jij nu doen?

— Ik ga al mijn best doen, dat het nooit in Engeland aankomt.

Brand stond op.

— Ik hoef natuurlijk volstrekt geen

moeite te doen, je van dat onzinnige plan terug te houden?

— Misschien zou je een kans van slaan hebben, als het plan iets minder onzinnig was, antwoordde Raffles laconiek.

— Besef je wel, dat het bijna onmogelijk is?

— Bijna, dus niet geheel en al. Ik geloof dat wij met z'n beiden en de hulp van mijn brave chauffeur James Henderson, heel wat kunnen doen.

Brand haalde onmerkbaar de schouders op.

Hij zag heel goed in, dat hij niet beter kon doen dan zich naar de wensen van zijn vriend te voegen.

Wat deze zich eenmaal voorgenomen had dat volbracht hij ook, al zou hij er onder moeten bezwijken.

HOOFDSTUK II

DE GOUDZENDING

Een paar uren later waren Brand en Raffles druk bezig met het uitwerken van het plan.

Raffles had een grote kaart van het Kanaal voor zich liggen en scheen die met aandacht te bestuderen.

— Ik vrees, dat het ditmaal met onze eigen duikboot, de « Bruinvis » niet zal gaan. Het Kanaal is betrekkelijk smal en de overtocht kan in enkele uren volbracht worden.

— Maar als we de duikboot niet gebruiken, hoe wil je dan in 's hemelsnaam de kisten met goud van boord krijgen? vroeg Brand.

Raffles dacht even na voor hij antwoordde.

— Het is natuurlijk voor alles zaak, de plek te weten te komen, waar de kisten in het schip worden neergezet. Als wij de bewaker of de bewakers, kunnen overweldigen, die hoogstwaarschijnlijk Franse politie-beambten zullen zijn, dan is het dunkt mij, niet moeilijk, de kisten door het laadruim buiten boord te krijgen. Natuurlijk zou Henderson met een van onze snelste motorboten

in de buurt moeten zijn.

— Alles goed en wel, maar de overtocht zal waarschijnlijk overdag plaats hebben.

— Dat zou inderdaad onze plannen belemmeren, maar ze toch niet geheel en al onmogelijk maken. Wij zouden bijvoorbeeld, de bewakers kunnen bedwelmen en hun plaats innemen. Zodra wij dan in Dover geland zouden zijn, zouden wij onder een of ander voorwendsel de kisten op weg naar het station ergens anders heen kunnen zenden.

Brand schudde het hoofd.

— Dat alles komt mij nogal gevaarlijk voor, zei hij. Wij kunnen ieder ogenblik gesnapt worden.

— Hebben wij daar vroeger last van gehad? vroeg Raffles op koele toon.

— Ik erken, dat het geluk tot dusverre met ons is geweest, maar je mag niet uit het oog verliezen, dat wij bij een dergelijke gelegenheid, toen het goudschip de Atlantische Oceaan oerastak, zes volle dagen en nachten voor ons hadden, terwijl alles nu in enkele uren moet zijn afgelopen.

Raffles boog het hoofd en scheen in diep nadenken te verzinken.

— En toch moet het mogelijk zijn, riep hij uit. Er moet iets op te vinden zijn. Als ik maar eenmaal weet, hoe de kisten er uitzien en waar ze worden neergezet, dan kan het niet moeilijk zijn ze onderweg voor andere om te wisselen.

— Maar als je geen nadere bijzonderheden weet, Edward, dan zal het je immers onmogelijk zijn, dat te doen. Je kunt toch niet in het wilde weg aan het werk gaan.

— Ik weet meer dan je denkt, viel Raffles hem in de rede. Zo weet ik, bieveoorbeeld, de naam van het schip, waarmee het goud wordt verzonden, de datum en zelfs het uur van vertrek.

— Dat is althans iets, riep de jongeman uit.

— Het goud wordt in vijf kisten, ieder van iets meer dan 100 kilo, verzonden. De boot vertrekt over acht dagen. Het zal natuurlijk van het getij afhangen of de boot de Theems kan opvaren tot binnen Londen, ofwel Falmouth moet aandoen. Dat is echter steeds ettelijke uren van tevoren bekend.

— Weet je iets van de bewaking?

— Er gaan vier detectives mede.

Brand krabde zich achter de oren.

— Ik mag lijden dat alles goed gaat, zei hij. Maar ik heb een voorgevoel, dat wij ons ditmaal in de vingers zullen snijden.

Raffles haalde de schouders op.

— Wij kunnen niet meer doen dan een bruikbaar plan maken. Mislukt het, dan ontgaat ons een aardig kapitaal, maar in ieder geval hoop ik, dat wij ons dan nog veilig uit de voeten zullen kunnen maken.

En nu bogen de mannen zich weer over de kaart van het Kanaal en begonnen hun plan nader uit te werken.

Toen zij zich die avond ter ruste begaven, was het stoutmoedige plan tot in de minste bijzonderheden voorbereid.

Het moest en het zou slagen, tenminste wanneer er zich geen bijzondere omstandigheden voordeden.

En als Raffles had kunnen voorzien, in welke vorm zich die omstandigheden

zouden voordoen, dan zou hij waarschijnlijk zeer verbaasd hebben opgezien.

De volgende ochtend stond het bericht van de verkoop der verouderde duikboten in alle grote Engelse bladen.

Er werd geen woord in gerept over de wijze van betaling, noch over de manier, waarop de koopsom zou worden overgemaakt.

Blijkbaar hadden al degenen, die bij de transactie tegenwoordig waren geweest, de belofte moeten afleggen, niets mede te delen aangaande deze bijzonderheden.

Raffles bromde zacht voor zich heen, toen hij het bericht in de « Times » las, en zei toen tot Brand:

— Het is in ons voordeel dat de beide regeringen er van overtuigd zijn, dat er niets van hun plannen is uitgelekt. Iemand die niet gewaarschuwd is kan zich nooit zo goed verdedigen als degene, die weet, wat hem boven 't hoofd hangt.

Raffles en Brand begonnen nu met zorg hun toebereidselen te treffen.

Zij brachten de dag door met het pakken van hun koffers en het gereedmaken (hunner vermomming, waarmee zij omstreeks zeven uur gereed waren.

Toen nam Raffles de huistelefoon ter hand, die in een hoek van het slaapvertrek hing en verzocht Henderson, de chauffeur, bij hem te komen.

Een paar minuten later trad deze, gekleed in een keurige chauffeurslivrei, het vertrek binnen.

— De « Zeearend » is toch in orde, James? zo richtte Raffles zich tot de chauffeur.

— Zeker, mylord, ik heb de boot eergisteren nog eens grondig nagekeken.

— Uitstekend. Wij vertrekken nog vanavond naar het vasteland, wij moeten er op kunnen tellen dat wij hedenavond om zeven uur aan boord kunnen gaan.

— Dat zal gemakkelijk gaan, mylord. Nemen wij bagage mede?

— Een paar koffers, James.

— Gaan wij een plezierreisje maken, als ik vragen mag, mylord?

— Ik ben er zeker van, James, dat een groot aantal mensen het misschien geen plezierreisje zouden noemen, antwoorde Raffles glimlachend. Maar ik

voor mij, vind het een zeer genoeglijk vooruitzicht. Ik zal je overigens wel tijdig nadere orders geven. Pak voor jezelf een kleine koffer en kom ons om zeven uur hier halen. Het spreekt natuurlijk van onze reis vertelt. Zeg aan Gaston, dat hij zich gereed maakt, om ons met de auto naar de ligplaats van de «Zeearend» te vergezellen en met de auto weer terug te rijden.

Henderson boog en verwijderde zich.

De beide mannen begaven zich naar de eetzaal, waar de oude kamerbediende van mylord, de oude Gaston, het middagmaal reeds had opgediend.

Klokslag zeven uur reed de blauwgelakte Rolls Royce voor het hek van de villa.

Henderson droeg op zijn sterke schouders de koffers naar de auto en nadat Brand en Raffles waren ingestapt en Gaston naast Henderson, die chauffeerde, was gaan zitten, zette de auto zich in beweging, en had binnen een half uur het boothuis bereikt, waar een van de grootste motorboten van de Grote Onbekende veilig bewaard werd.

Henderson opende de deur met de sleutel, welke zijn meester hem gegeven had, en duwde met de hulp van Brand de fraaie, slanke motorboot uit het boothuis.

De boot was ongeveer vijftien meter lang, bezat een ruime kajuit en zes gemakkelijke slaapplekken, terwijl in de cockpit desnoods ook nog vier personen zouden kunnen slapen.

Henderson droeg de bagage aan boord, terwijl Raffles de motor nog eens na-keek.

Daarop wuifde hij de oude kamerbediende, die nu achter het stuurwiel van de auto was gaan zitten, een vriendelijk vaarwel toe, en nadat de beide lantaarns aan stuur- en bakboord waren ontstoken, evenals het koplicht in de mast, schoot de «Zeearend» vooruit, over de donkere wateren van de Theems.

Binnen een uur was de Theemsmonding bereikt en nu versnelde Raffles de vaart, zodat het kielwater van de «Zeearend» een onafzienbare streep wit schuim op de golven toverde, waarover

de maan zachtjes glansde.

Weldra had de «Zeearend» de open zee bereikt, en doorsneed nu in een vaart van bijna vijftig kilometer per uur de golven.

Het was 'n prachtige avond en buitengewoon warm voor de tijd van het jaar.

De beide vrienden spraken weinig.

Zij lagen beiden achterover in een gemakkelijke rieten stoel, die Henderson op het achterdek had neer gezet, en rookten zwiingend hun pijp.

De maan scheen juist in het gelaat van de Grote Onbekende en Brand zag, dat het zeer bleek was.

De wenkbrauwen waren dicht bijeengetrokken en vormden een bijna onafgebroken, rechte, zwarte streep, boven de half geloken ogen.

Brand wist, dat Raffles thans verkeerde in een van die gemoedsstemmingen, waarin het niet goed was, hem te storen.

Wat er precies in het hoofd van zijn vriend omging, zou hij onmogelijk hebben kunnen zeggen, maar hij wist wel, dat deze op dit ogenblik weer een zijner stilzwijgende gevechten met de gehele mensheid uitvocht.

Vooraf wanneer de invloed van de natuur zich liet gelden, kon de Grote Onbekende uren lang in dof gepeins voor zich uitstaren, blijkbaar zonder enig besef van hetgeen er rondom hem voorviel om dan plotseling op te springen en zijn viool te grijpen, of wel een van die levendige gesprekken te beginnen, waarvan slechts hij het geheim scheen te bezitten.

Het was bijna middernacht, toen Raffles opstond, de hand van zijn jonge vriend greep en met zachte stem zei:

— Je hebt weer een ongezellige reis-makker aan mij, Charles; excuseer het maar... ik dacht aan sommige dingen uit het verleden.

— Het is niet goed, je daarin te veel te verdiepen, hernam Charles Brand, terwijl hij zijn vriend met zijn blauwe ogen ernstig aankeek.

— Misschien zou het voor de maatschappij beter zijn, wanneer ik het niet deed, hernam Raffles op bittere toon. Maar komaan, laten wij nog een paar

uren rust nemen, voor wij aan wal gaan.

— En Henderson? vroeg Brand zacht.

— Hij is gehard, en kan er wel tegen, zei Raffles. Hij moet aan het stuurwiel blijven staan. Dacht je, dat hij daar een seconde tegenop zou zien?

— Neen, dat niet, maar hij kan het toch niet geheel zonder nachtrust stellen.

— Hij kan gaan slapen, zodra wij te Dover zijn aangekomen, zei Raffles kortaf.

Charles schudde zacht het hoofd.

Hij volgde Raffles zwijgend, ging naar zijn hut en vijf minuten later waren beiden in diepe slaap verzonken.

Om half vier ging er een luide elektrische schel in het vertrek.

Henderson had op een knop naast het stuurwiel gedrukt.

De beide mannen kleedden zich snel aan en begaven zich naar het dek.

Het was een verrukkelijke morgen.

De zon verscheen juist boven de kim en haar stralen wierpen een baan van vloeibaar goud over de groene golven van Het Kanaal.

Op een kwart mijl afstand bevonden zich de havenhoofden.

Reeds konden de beide mannen duidelijk de huizen langs de kade onderscheiden.

— Maken wij in de haven vast, mylord? vroeg Henderson van zijn plaats af.

— Ja James, daar zal weinig aan te doen zijn. Maar ik zal de havenmeester wel te woord staan.

Hij trad op de chauffeur toe en keek hem met zijn heldere grijze ogen vlak

in het gelaat.

— Slaap gehad, James?

— Ik heb nooit slaap als ik in uw dienst een schip moet besturen, mylord.

Raffles wendde de blik langzaam naar Brand en zei toen op zachte toon tot de jongeman:

— Je ziet wel, dat je je over hem nooit ongerust behoeft te maken...

Toen vervolgde hij op luide toon tot Henderson:

— Je kunt gaan slapen, zodra wij in het hotel zijn aangekomen, James.

Daarop begaven de beide mannen zich naar de kajuit, haalden uit een geheim vak enige voortreffelijk nage maakte scheepspapieren, teneinde de ware identiteit van hun boot niet te verraden, op welke papieren de naam stond van Graaf Sandham.

Toen namen zij de naam op de voorplecht van het sloopje weg, die er met koperen letters op bevestigd was, en vervingen die door een ander.

Juist toen zij hiermede gereed waren, bevond de « Zeearend » zich tussen de grote havenhoofden, en meerde even later aan een kleine jachtsteiger.

Raffles en Brand begaven zich aan wal en verrichtten de nodige formaliteiten in het kleine bureau van de havenmeester.

De douaneformaliteiten waren eveneens zeer spoedig vervuld en nadat de boot zorgvuldig vastgemaakt was, begaven de drie mannen, nadat de bagage op een taxi was geladen, zich naar het hotel « La Grande France ».

HOOFDSTUK III

AAN BOORD

Zes dagen waren voorbij gegaan.

De beide vrienden hadden die tijd besteed met een nauwkeurige bestudering van de haven, en de ligplaatsen van de Franse boten, kortom, van alle bijzonderheden die hun bij de uitvoering van hun plan van dienst konden zijn.

Op de ochtend van het vertrek van

de boot bespraken zij twee plaatsen aan boord van het schip, dat diezelfde avond om tien uur naar Londen zou vertrekken met de goudstaven.

Zij waren gekleed als toeristen, die van een rondreis over het vasteland naar hun stad terugkeren.

Toen zij hun plaatsen in het plaats-

bureau gekocht hadden, bevond zich daar een aantal personen, waaronder er twee waren, die de reizigers naar Londen scherp schenen te monstereen.

Het waren twee detectives van de Franse Sureté, Dubois en Latour geheuten.

Toen Raffles buiten het bereik van hun stem was, keken de mannen elkaar eens aan, waarop de grootste, een man van herculische lichaamsbouw en levendige, zwarte ogen, tegen zijn makker opmerkte:

— Dat is, geloof ik, wel voor het eerst in mijn praktijk, dat twee Engelse toeristen van deze lijn gebruik maken, om naar hun land terug te keren. Van de honderd keren maken zij zeker negen en negentig maal gebruik van Engelse boten.

De andere detective haalde de schouderaars op.

— Een excentriciteit waarschijnlijk, zei hij. Die Engelsen hebben altijd iets bijzonders. Zij hebben in ieder geval eerste klasse hutten besproken.

— Dat mag zo zijn, hernam de ander, maar je zult het goed moeten vinden, dat ik die heren duchtig in het oog houd.

— Je ziekelijke wantrouwen speelt je weer parten, Latour, riep de kleinste van de beide detectives uit.

— Best mogelijk, hernam Latour op droge toon. Maar datzelfde ziekelijke wantrouwen heeft mij toch al menige dief en inbreker in handen gespeeld.

Intussen hadden Raffles en Brand zich weer naar hun hotel begeven en alles voor hun vertrek in orde gemaakt.

Henderson had gedurende de afgelopen week enige tochtjes in de omstreken gemaakt en was daarvan steeds opgetogen teruggekeerd.

Om zes uur 's avonds, na het eten liet Raffles Henderson bij zich komen, en zei:

— Luister nu eens goed naar wat ik je heb mede te delen, James, want het is van het grootste gewicht, dat je mijn orders met de meeste nauwkeurigheid opvolgt. Wij vertrekken vanavond met de « Florence II », die om tien uur van hier vertrekt. Je moet ons echter in het

oog houden van de « Zearend » af, en zorg dragen, dat je iets voor ons in Tilbury bent. Het is namelijk een gelukkige omstandigheid, dat de wind uit het Westen waait, zodat het getij het niet mogelijk maakt, dat de boot tot de Londonbridge doorvaart.

— Ik heb het begrepen, mylord. En vervolgens?

— Vervolgens stop je zo dicht mogelijk bij de plek waar de Florence II voor anker gaat, teneinde de douanebeambten gelegenheid te geven aan boord te komen om de passagiers op een kleine stoomboot over te schepen, die hen naar de landingsplaats brengt.

— En dan, mylord?

— Dan zul je op ongeveer honderd ellen afstand aan lij van het schip eveneens gaan stilliggen. Let dan goed op het laadruim van de Florence II aan die kant. Het zal geopend worden en twee mannen zullen één voor één vier of vijf kisten en misschien wel tien, over boord zetten. Het is dan nog bijna donker, maar toch licht genoeg om te zien, wat er gebeurt. Aan die kisten is een lang touw bevestigd, aan het uiteinde voorzien van een grote, platte kurk. Zodra je de kisten in zee hebt zien plompen, kom je naderbij, slaat de haak van de stalen sleepkabel aan boord van onze motorboot om de drijvende kurken heen en maakt zo gauw mogelijk, dat je uit de voeten komt.

— Mag ik vragen of die kisten zwaar zijn, mylord? vroeg Henderson met een olijk glimlachje.

— Ja, James. Zeer zwaar. Ongeveer honderd kilo per stuk.

— Sapperloot. Maar dan zal ik ze nooit van hun plaats krijgen, mylord, riep de chauffeur verschrikt uit.

— Dat zal wel meevallen, James, hernam Raffles al lachend. Ten eerste moet je bedenken, dat ze in het water veel van hun gewicht verliezen en ten tweede is de motor van de « Zearend » zo sterk, dat ik er heel wat meer van zou kunnen vergen. Weet je wel, dat dat zelfde kleine bootje eens met gemak een Engelse hulpkruiser op sleeptouw heeft gehad?

— Ik wist het niet, mylord, maar ik

neem het grif aan, antwoordde Henderson. En waar moet ik dan heen gaan?

— Je verwijdert je tot op ongeveer een kilometer. Daar zullen zich twee mannen bij je aan boord voegen, die achter de kisten aan uit het laadruim in zee zijn gesprongen. Die twee mannen zijn wij. De rest zul je wel zien als het zover is.

— Voortreffelijk, Mylord, zei Henderson, die er zelfs niet aan dacht nog een enkele tegenwerping te maken. Hebt u nog iets anders te bevelen?

— Neen. Dat is alles. Je kunt nu wel met de « Zeearend » vertrekken en ons aan de uitgang van de haven opwachten. De « Florence II » is zoals je misschien al gezien hebt, een tamelijk kleine boot met een witte ring om de pijp.

— Het is in orde, mylord. En ik wens u goed succes.

Met deze woorden draaide Henderson zich op zijn hielen om en verliet het vertrek.

Raffles keek hem glimlachend na.

— Hij is juist de man, die wij hebben moeten, zei hij. Sterk als een paard, gewillig als een lam en met een vlug begrip, die aan een half woord meer dan voldoende heeft. Hij weet natuurlijk heel goed wat wij gaan uitvoeren, maar de goede vent denkt dat hij er mij misschien mee grieft, als hij er met een enkel woord van rept.

De twee vrienden paktten nu haastig hun koffers, betaalden hun hotelrekening en lieten de bagage aan boord brengen.

Zij waren blijkbaar de eerste reizigers.

Het was nog niet eens acht uur en nog klaarlichte dag.

Aan het begin van het gangboord stonden twee mannen, die hen scherp opnamen.

Het waren de Franse detectives.

Zodra Raffles en Brand uit het gezicht verdwenen waren, bromde Latour:

— Heb ik niet gelijk gehad, dat het rare sinjeurs zijn? Wie heeft er ooit van gehoord, dat welgestelde Engelsen zich twee uur vóór het vertrek van de boot inschepen?

— Kom, kom, ik geloof, dat je op klaarlichte dag spoken ziet, merkte Du-

bois lachend op. Die twee Engelse toeristen zien er zo onschuldig uit als pasgeboren kinderen.

— Het is mogelijk, hernam Latour kalm. Maar ik verzeker je, dat ik die twee welgestelde kinderen goed in het oog zal houden.

De tijd verstreek, en langzamerhand kwamen meer reizigers aan boord.

Om negen uur bevonden er zich ongeveer tien op het dek, die met belangstelling naar het inladen der bagage en stukgoederen keken, welke nog op het laatste ogenblik aan boord werden gehe-

sen. Onder hen bevonden zich ook Raffles en Brand, die dadelijk over de verschan-sing waren gaan leunen, zodra zij zich overtuigd hadden, dat hun koffers in hun hut stonden.

Klokslag negen uur stootte de Grote Onbekende de jongeman aan.

— Daar komen de kisten, fluisterde hij.

Aan het eind van de kade, die juist tegenover de ligplaats van de boot eindigde, kwam een grote auto aanrollen, vergezeld van vier bereden politie-agenten.

De auto hield vlak voor het gangboord stil.

Latour en Dubois traden op de chauffeur toe en wisselden snel enige woorden met hem.

Het portier van de auto werd geopend en er sprongen twee mannen uit, in gewone burgerkleden gestoken, en voor het scherpe en geoeffende oog van Raffles dadelijk herkenbaar als geheime politie-agenten.

Na hen steeg nog een deftig gekleed heer uit, met een grote aktentas onder de arm geklemd.

— Wie zou dat zijn? vroeg Brand op zachte toon.

— Waarschijnlijk een regeringsbeambte, die voor het veilig vervoer van het goud aansprakelijk is en die moet zorgen, dat het goed en wel in de Engelse Bank aankomt.

Op dat ogenblik wenkte Latour een paar stevige sjouwerlieden aan boord van het schip, die haastig kwamen toelopen.

Een voor een werden vijf rechthoekige houten kisten, met enige letters en cijfers beschilderd, uit de auto gehaald en aan boord van het schip getakeld.

Raffles wendde geen oog van het schouwspel af.

Tot zijn grote vreugde werden de kisten eenvoudig aan de lier in het grote laadruim afgeladen, waar zij een plaatsje kregen in een hoek van het bagageruim, waarvan slechts een gering gedeelte in beslag was genomen.

— 't Zal nog gemakkelijker gaan dan ik dacht, fluisterde de Grote Onbekende bijna onhoorbaar.

Na een half uur, toen alle kisten aan boord waren gebracht, sprak de deftige geklede heer enkele woorden met de vier detectives, en begaf zich daarop op zijn beurt aan boord.

Het was inmiddels zo donker geworden, dat in de omgeving van de aanlegplaats van de boot schijnwerpers de ka-

de verlichtten.

Er kwamen nog enige reizigers aan boord en precies om tien uur werden de trossen losgegooid en het gangboord ingehaald.

De stoomfluit liet drie scherpe stoten horen, de schroef draaide langzaam rond en de « Florence II » verwijderde zich van de steiger.

Van de vier detectives was niets meer te zien.

Raffles en Brand bleven op het dek langzaam op en neer wandelen.

Plotseling uitte Brand een zachte kreet.

— De « Zeearend », fluisterde hij.

Inderdaad op nauwelijks vijftig ellen afstand gleeed de ranke motorboot als een spookverschijning snel voorbij.

Achter het stuurwiel verhief zich, een standbeeld gelijk, de reusachtige gestalte van de chauffeur Henderson.

Een ogenblik later hadden beide vaartuigen het ruime sop gekozen.

HOOFDSTUK IV

EEN ONVOORZIENE GEBEURTENIS

Het was half een in de nacht, en alle reizigers hadden zich blijkbaar ter ruste begeven.

Raffles en Brand begaven zich nu ook naar hun hut, en sloten de deur zorgvuldig.

— Wij moeten langzamerhand aan het werk gaan, Charles, zei Raffles.

— Je blijft dus bij je plan?

— Ja, dat lijkt mij het beste.

— Maar alle vier de bewakers zullen op het ogenblik in het ruim zijn.

— Neen. Ik heb twee hunner zoëven naar hun hut zien gaan. Blijkbaar lossen zij elkander af. Er zijn er dus maar twee beneden. Als wij snel handelen, kunnen wij hen bedwelmen en hun plaats innemen.

— Wie zijn het?

— Een grote vent met donkere ogen en een kleinere met lichtblond haar en blauwe ogen. Het kon dus niet mooier. Wij zullen hier vast de nodige zaken

klaarzetten, om ons snel te kunnen vermommen.

— En waar laten wij die twee detectives?

— Die verstoppen wij ergens achter een paar koffers of kisten.

Onder het spreken hadden de beide mannen hun valiezen geopend en uit de dubbele bodem enkele pruiken gehaald, benevens schminkbenodigdheden.

Daarop onderzochten zij hun wapens, verlieten de hut en sloten de deur zorgvuldig.

Zij gingen met de handen op de rug over het dek, tot zij het voorste laadruim bereikten, waar het zo donker was, dat het uiterst moeilijk viel iets te onderscheiden.

Maar toen zij naderden, konden zij toch vaag twee gedaanten zien, die op de rand van het laadruim zaten, waarvan het luik voor een klein gedeelte was opengelaten.

Het waren twee detectives, die zeker naar boven geklauterd waren, omdat het in het ruim wegens de drukkende warmte niet uit te houden was.

Zij voerden een zacht fluisterend gesprek, maar zwegden direct, toen zij de stappen van de beide vrienden hoorden naderen.

Het volgende ogenblik stonden Raffles en Brand tegenover de beide detectives.

— Een prachtige nacht, heren, merkte Raffles op.

— Een heel mooie nacht, mijnheer, antwoordde Latour in voortreffelijk Engels. Maar alleen erg donker.

— Dat is zo. Men kan bijna geen hand voor ogen zien.

Raffles had onder het spreken zijn sigarettenkoker te voorschijn gehaald.

— Wilt gij een goede Turkse sigaret opsteken? vroeg hij, terwijl hij de beide mannen beurtelings de koker voorhield.

— Daar zeg ik niet neen tegen, antwoordde Latour haastig.

De beide detectives namen een sigaret uit de koker, terwijl Raffles een doosje lucifers uit zijn zak haalde en een lucifer wilde aansteken.

Maar Latour hield hem met een gebaar tegen.

— Een lucifer zou bij deze wind niet aanblijven, mijnheer, zei hij lachend. Ik weet iets beters.

Hij stak zijn hand, in de zak van zijn colbert en haalde er een sigarettenaansteker uit.

Daarop wisselde hij binnensmonds snel enkele woorden tot zijn collega, waarna beiden de sigaret opstaken.

Raffles had geen oog van hen afgewend.

Een zonderlinge glimlach gleed om zijn lippen, toen de kleine vlam van de sigarettenaansteker beurtelings 't geelaat van de beide detectives in rosse gloed zette.

Zwijgend deden Latour en Dubois een paar trekken aan hun sigaret, maar ineens brachten zij de hand aan het hoofd en trachtten tevergeefs van het luik op te staan.

Hun ogen puilden uit het hoofd en

een siddering deed hun gehele lichaam schudden.

En eensklaps gleden zij beiden, zo lang zij waren, van het luik af op het dek, waar zij roerloos bleven liggen.

Raffles had zich gedurende dit gehele toneel zelfs niet bewogen.

Met een kalmte en onverschilligheid, als had hij met de hele zaak niets te maken, had hij de uitwerking van de bedwelmende sigaretten gevolgd.

Hij wachtte kalm af, tot de beide mannen onbeweeglijk aan zijn voet lagen en wierp toen een blik om zich heen.

Geen enkel levend wezen was er te zien.

Slechts op de brug zag men nu en dan een vage gedaante voorbij het licht van het kompas bewegen.

Raffles wierp zijn eigen sigaret over boord en zei kortaf en op fluisterende toon tot Brand:

— Die sigaretten zijn toch een goede uitvinding. Kom, vlug aan het werk. Wij hebben geen tijd te verliezen.

— Waar zullen wij hen laten?

— Wij zullen hen een voor een in het luik laten afzakken. Daar zullen wij ons vermommen en tegelijkertijd eens kijken waar de kisten precies staan.

Raffles bukte zich over het bewegingloze lichaam van Latour en greep hem onder de arm, terwijl Brand hem bij de voeten vastgreep.

Maar op hetzelfde ogenblik rukte Latour zich los en sprong overeind, welk voorbeeld door Dubois werd gevolgd.

Voor Raffles er op verdacht was voelde hij zich aangegrepen door vier sterke armen en het volgende ogenblik waren zijn polsen in een stel boeien gesloten.

Dit alles had zo vliegensvlug plaats gehad, dat de Grote Onbekende nauwelijks wist wat er met hem gebeurde.

Hij bracht zijn geboeide polsen vlak voor zijn ogen om zich van de aard der boeien te overtuigen en zei toen op zachte toon, terwijl hij een hoffelijke buiging voor de beide detectives maakte:

— Mijnheren, ik zou geen Engels sportman zijn, indien ik u niet mijn grote bewondering te kennen gaf voor deze truc. Het zal u misschien aangenaam zijn

te vernemen, dat reeds honderden uwer Engelse collega's tevergeefs de strijd met mij hebben aangebonden, en dat gij de eerste zijt, aan wie een dergelijke truc is gelukt. Nogmaals mijn oprechte hulde.

Latour en Dubois hadden zwijgend naar deze lofrede geluisterd.

Latour had opnieuw de hand in zijn zak gestoken, om er een ander paar boeien uit te halen, want Brand, die onbeweeglijk op dezelfde plaats was blijven staan met de rug naar de verschansing gekeerd, bevond zich nog altijd in vrijheid.

De twee detectives traden op de jongeman toe en Latour riep op gedempte maar bevelende toon:

— Handen omhoog.

Dit deed Brand dan ook, maar op een wijze, die de reusachtige detective zeker niet verwacht had.

De jongeman deed namelijk zijn beide vuisten met zoveel geweld onder de kin van zijn tegenstander te land komen, dat deze achteruit wankelde, over de rand van 't luik struikelde en ruggelings in de diepte stortte.

Zijn collega slaakte een kreet van woede en trok zijn revolver, maar voor hij er gebruik van had kunnen maken, hadden Raffles en Brand zich met ongehoofde behendigheid ruggelings over de verschansing in zee geworpen.

Een doffe plomp, en Dubois moest wel erkennen dat zijn slachtoffers hem ontsnapt waren.

Het was zo donker, dat men op geen vier meter afstand van het schip kon zien.

Raffles en Brand kwamen spoedig weer boven en begonnen zo snel zij konden en met krachtige slagen zwemmend, zich van het schip te verwijderen.

Weliswaar waren de polsen van de Grote Onbekende geboeid, maar dit had voor een man als Raffles al zeer weinig te beduiden.

Hij gebruikte eenvoudig alleen zijn benen en zwom bijna even snel als zijn metgezel.

Zo zwommen zij ongeveer een kwartier voort, zonder een blik achter zich te werpen en zonder te spreken.

Nu en dan riepen zij elkanders naam, teneinde in de duisternis elkaar niet kwijt te geraken.

Op ongeveer een kilometer afstand stoomde de « Florence II » in westelijke richting weg.

— Dat had maar een haar gescheeld, zei Raffles.

— Inderdaad. Die detectives zijn niet van gisteren, bevestigde Brand. Ik moet eerlijk bekennen, dat het twee schrandere kerels zijn, maar intussen ligt ons plan in de lucht.

— Ja, helaas, klonk de stem van Raffles uit de duisternis. Ik moet eerlijk bekennen, dat ik niet de kans zie om de schade in te halen. Natuurlijk is onze bagage al hoog en breed doorzocht en hebben zij onze vermommingen zien liggen; kortom, zij weten nu heel goed, met wie zij te doen hadden en dat wij het op het goud voorzien hadden. Zij zijn gewaarschuwd en het zou dwaasheid zijn een poging te doen, om ongemerkt weer aan boord van het schip te komen.

Even zwommen de beide mannen zwijgend voort.

Toen hernam Brand:

— Eén ding is mij niet duidelijk, Edward. Hoe stel je het je eigenlijk voor, om de « Zeearend » in te halen, die nog sneller loopt dan de « Florence II ».

— Alle duivels, dat is waar ook, riep Raffles verschrikt uit. Henderson volgt zeker mijn bevelen op. Daar hij niets heeft kunnen bemerken van wat er aan boord voorviel, vaart hij doodkalm voor de « Florence II » uit naar de Londense kust.

— Zouden wij hem niet een of ander teken kunnen geven? vroeg Brand.

— Ik heb enkele vuurpijlen in mijn zak, maar ten eerste is hij waarschijnlijk al te ver weg en ten tweede zullen die pijlen wel kletsnat en onbruikbaar zijn geworden.

— Maar wat moeten wij dan doen?

— Eenvoudig het aanbreken van de dag afwachten en het eerste het beste schip aanroepen, dat naar een Engelse haven vaart.

— Op gevaar af, dat men op de hoogte is van hetgeen er gebeurd is, en ons on-

middellijk aan de Engelse politie overlevert?

— Die kans zullen wij moeten lopen. Daar is niets aan te doen. Wij kunnen hier toch onmogelijk de hele nacht blijven rondzwemmen. Trouwens, als wij bijvoorbeeld, het geluk hebben een Engelse vissersschuit aan te klampen, dan zal de kapitein waarschijnlijk wel geneigd zijn, ons op een eenzaam punt op de kust af te zetten.

— Maar je boeien? riep Brand plotseling uit.

— Dat is niet erg, zei Raffles.

Kom eens zo dicht mogelijk bij mij zwemmen. Steek je hand in mijn rechter broekzak, dan zul je een kleine vijl vinden. Werp je dan op je rug en vijl die lastige dingen eens vlug door.

Brand deed wat hem verzocht was, maar het duurde bijna een kwartier voordat hij met dit werk gereed was.

Van tijd tot tijd slaakte hij een kreet van ongeduld.

— Dat is verduveld goed fabrikaat, riep hij uit. Ik geloof dat die dingen van Bessemerstaal gemaakt zijn.

Maar ten slotte was de stang, die de twee boeien aan elkaar verbond, door.

— Geef mij nu de vijl, zei Raffles. Dan zal ik de rest wel doen.

— Eindelijk was Raffles bevrijd, maar op dat zelfde ogenblik slaakte Brand een gedempte kreet.

— Kijk daar eens recht voor ons uit!

Raffles keek in de aangeduide richting.

Op enige honderden ellen afstand waren een rood en een groen licht op geringe hoogte boven de golven zichtbaar.

— Zeker een vissersschuit, riep Raffles verheugd uit. Snel er op af, Charles.

De beide mannen vernieuwden nu hun pogingen en doorkliefden met krachtige slagen de golven.

Binnen een kwartier waren zij zo dichtbij, dat zij de omvang van het vaartuig tamelijk duidelijk tegen de lichter wordende hemel konden zien afsteken.

— Naar de vorm te oordelen, zou ik zeggen, dat het een Nederlandse bom is, zei Raffles. Maar dat doet er niet toe.

— Zouden zij ons horen als wij hen praaïen? vroeg Brand.

— Het is te proberen.

Raffles verhief zijn stem en stiet een langgerekte, klagende kreet uit.

Dadelijk scheen het levendig te worden op het dek van het vaartuig.

Een paar lantaarns werden opgestoken, die zich langs het boord heen en weer bewogen.

Nogmaals slaakte Raffles zijn hulpge-roep.

De twee mannen waren nu op nauwelijks twee meter afstand van het schip en zwommen nu in het schijnsel van een paar lantaarns, die door twee stoere vissers werden vastgehouden.

Een paar seconden later hadden zij het schip bereikt en grepen ieder een dikke kabel die door de opvarenden langs zij van het schip was neergelaten.

Niet zonder inspanning, want zij waren danig vermoeid, hesen zij zich langs de kabel omhoog en vielen uitgeput op het dek neer.

Aanstonds kwam de schipper, een man van omstreeks veertigjarige leeftijd, met een gebruid gelaat en een stompje pijp tussen de tanden toelopen.

— Dat zijn twee rare vissen, riep hij uit. Waar komen die vandaan?

Raffles kende genoeg van de Nederlandse taal om de strekking van deze vraag te begrijpen.

Hij begon dus met de schipper een lang verhaal te doen, waarin iets voorkwam van een schipbreuk van zijn plezierjachtje, dat gezonken was, zodat zij er alleen het naakte leven hadden afgebracht.

Raffles eindigde met de vraag:

— Je vaart naar een Engelse haven, schipper?

— Dat is te zeggen, ik ben op het ogenblik het dichtst bij de Engelse kust, maar de ruimen zijn vol, en ik zou dus eigenlijk naar mijn thuishaven moeten terugkeren.

— Waar hoort uw schip thuis? vroeg Raffles.

— Katwijk, antwoordde de schipper. Raffles wierp een blik op het grote zeil.

Inderdaad stond daar met grote zwar-

te letters het teken: « K. 19 ».

— Gij zoudt echter, als ik u, bijvoorbeeld, een honderd pond betaalde, wel geneigd zijn dat plan te laten varen, vroeg Raffles bedaard.

De schipper scheen na te denken, wierp beurtelings een blik op de beide schipbreukelingen en zei toen langzaam:

— Contant?

— Natuurlijk.

— En vooruit?

— Als gij dat wenst, zeker, antwoordde Raffles.

Hij haalde zijn portefeuille te voorschijn en viste er een bankbiljet van 100 pond uit, dat ondanks het plastic foudraal, waarin de portefeuille gewikkeld was, erg nat was geworden, hetwelk hij de schipper toestak.

Deze nam het biljet aan en bekeek het zorgvuldig bij het licht van de lantaarn, die een zijner matrozen in de hoogte hield.

— Het is nat, maar ik geloof wel dat het echt is, zei hij.

— Hoe ver zijn wij nog van de Engelse kust af? vroeg Raffles, terwijl hij glimlachend toekeek, toen de schipper het biljet zorgvuldig afdroogde en in de zak van zijn wambuis liet glijden.

De schipper antwoordde niet dadelijk, maar wierp een onderzoekende blik op het uitspansel.

— Als de wind niet wat ruimt, zei hij, dan zal het nog wel een uur of vier, vijf duren.

— Hebt gij er iets op tegen, om ons op een weinig bezochte plek van de kust af te zetten? vroeg Raffles, terwijl hij zijn ogen strak op het gelaat van de schipper gevestigd hield.

Deze keek de vrager verwonderd aan.

— Maar wij zijn hier het dichtst bij Hull, riep hij uit.

— Dat is wel mogelijk, hernam Raffles. Maar het toeval wil, dat ik Hull liever wil vermijden. Kortom, gij zult mij een genoegen doen als gij uw schuit een paar graden meer zuidelijk stuurt.

— Maar dan zoudt gij met onze sloep aan land moeten gaan, merkte de schipper op, terwijl zijn donkere ogen nog steeds onderzoekend op het gelaat van

de Grote Onbekende gevestigd waren.

— Welnu, als het zover is, zullen wij wel zien of wij van die sloep gebruik zullen maken, antwoordde Raffles glimlachend. Zouden wij hier een paar uren kunnen slapen? Wij zijn zeer vermoeid en het is noodzakelijk, dat wij onze krachten herstellen.

— Gij kunt in mijn hut in de kooi kruipen, antwoordde de schipper kortaf.

— Uitstekend. Wees dan zo goed ons te wekken zodra de Engelse kust in 't zicht komt.

De schipper wees de beide mannen de weg naar zijn hut.

Toen zei hij:

— Trek die natte rommel uit, jullie zouden een longontsteking kunnen opdoen, ik zal u droge kleren verschaffen.

— Dat stel ik zeer op prijs, zei Raffles terwijl hij en Brand zich van hun kleren begonnen te ontdoen.

De schipper verliet de hut met de mededeling, dat hij een zijner mannen met droge kleren zou sturen.

Inderdaad trad er enkele minuten later een matroos binnen, beladen met een stapel kleren: hemden, twee blauwe truien en wijde schippersbroeken.

De man wierp dit alles in een hoek van de hut neer en zei:

— De schipper heeft gezegd, dat ik uw bovenkleren zou meenemen, om ze op het dek te laten drogen.

— Dat is een goed idee, zei Raffles.

Hij nam de beide revolvers uit de zakken van zijn jas, evenals zijn portefeuille met geldswaarden en legde deze onder zijn bereik.

Brand volgde zijn voorbeeld en een ogenblik later verliet de zeeman de hut, met de armen vol drijfnat ondergoed en bovenkleren.

Vijf minuten later waren Raffles en Brand in diepe rust verzonken.

De zeeman begaf zich met de natte kleren naar het dek en hing ze daar uit over een lijn, die tussen de beide masten was gespannen.

Terwijl zijn vingers over het natte goed tastten, voelde hij plotseling iets hards, stak de hand in een der zakken van Raffles' colbert en haalde er de gou-

den sigarettenkoker van de Grote Onbekende uit.

Kalm opende hij de koker, nam er een sigaret uit, haalde een doosje lucifers uit zijn zak en stak de sigaret aan.

Op datzelfde ogenblik kwam de kapein voorbij.

De matroos keek op en zei:

— Neem mij niet kwalijk, schipper, mijn tabak is op en ik had net trek in een rokertje. Dit papiertje tabak heb ik uit de koker van die ene sinjeur genomen. Maar het is raar goedje... Ik heb nog maar een paar trekjes gedaan... en het is mij net alsof...

De man eindigde de zin niet, maar bracht de hand aan het hoofd en wankelde als dronken over het dek, terwijl zijn handen in de lucht grepen.

— Wat is er Bertus? riep de schipper verschrikt uit. Je doet zo vreemd.

Inderdaad was het gelaat van de man geheel vertrokken en lijkleek, terwijl dikke zweetdruppels op zijn voorhoofd parelden.

— Ik weet niet, wat het is, schipper stamelde hij, maar die sigaret...

Plotseling gleed de sigaret uit zijn vinger, hij deed met dichte ogen nog een stap voorwaarts, wilde zich aan de drooglign vastgrijpen, tastte mis en viel languit op het dek.

Een paar stuiptrekkingen, toen bleef hij roerloos op de rug gestrekt liggen.

De schipper trad verschrikt op de man toe en schudde hem heen en weer.

— Wat is er toch, Bertus? vroeg hij.

Er volgde geen antwoord.

De ogen van de zeeman staarden wijd open naar de donkere nachthemel.

Naast hem lag de nog rokende sigaret.

De schipper nam de sigaret op en keek wantrouwend naar de groenachtige rook

die er van opsteeg, bromde enige onverstanebare woorden, terwijl zijn ogen een dreigende uitdrukking aannamen en zijn vuisten zich balden.

Hij kneep de sigaret met zijn vereelde vingers uit en stak het stompje in zijn wijde broekzak.

Toen mompelde hij:

— Dat verhaal van die twee heren is mij al dadelijk heel onwaarschijnlijk voorgekomen. Die honderd pond voor 'n reisje van drie uren maakte het niet beter en die wens op een eenzaam gedeelte van de kust te worden afgezet deed de deur dicht. En nu spreek ik nog niet eens van die rode striemen om de polsen van een dier beide sinjeurs. En wat die sigaret betreft, daar steekt bepaald wat achter.

Op dat ogenblik kwamen er een paar matrozen toelopen, die verwonderd naar het bewegingloze lichaam van hun maker wezen, en toen zij vernamen wat waarschijnlijk de oorzaak was wilden enige hunner onverwijld naar de hut stormen en zich van de beide schipbreukelingen meester maken, maar de schipper wist ze tot andere gedachten te brengen.

Hij begaf zich naar de roerganger en beval kortaf:

— Koers wijzigen, Willem.

Toen klonken er enkele korte bevelen, die snel ten uitvoer werden gebracht.

De bom ging voor de wind over stag, loefde scherp op en voer snel in oostelijke richting terug, daarbij geholpen door een stevige bries, die uit het Westen was komen opzetten.

De wind deed het grootzeil spoedig bol staan en het schuimende kielwater bewees, dat de Katwijker schuit in snelle vaart de terugreis aanvaardde.

HOOFDSTUK V HET TWEDE ONGEVAL

Ongeveer drie uren waren verlopen, sedert de « K. 19- » het roer gewend had en naar de Hollandse kust stevende.

De zon was opgekomen en het was nu

helder dag.

De matrozen waren bezig met het schoonmaken van het tuig en het spoelen van het dek.

De schipper liep met de handen op de rug, over het voordek heen en weer.

Van tijd tot tijd bleef hij staan om een blik te werpen over de voorplecht in de richting van de Hollandse kust, die in de verte vaag zichtbaar was.

Een der matrozen trad op hem toe en zei:

— Bertus is nog altijd buiten westen, baas.

De schipper schudde het hoofd.

— Die twee daar beneden schijnen heel gevaarlijke sujetten te zijn, maar ik vraag mij tevergeefs af, wie wij hier nu eigenlijk aan boord hebben.

— Denkt u ze aan de Nederlandse politie uit te leveren? vroeg de matroos.

— Dat spreekt vanzelf.

Een kwartier verstreek.

Langzamerhand begon zich de Hollandse kust hoe langer hoe duidelijker af te tekenen.

Reeds kon men in de verte de duinen en de omgeving van Katwijk herkennen.

— Slapen zij nog altijd? vroeg de schipper aan een matroos, die van het achterdek kwam.

Juist kwam een tweede matroos toelopen, die riep:

— De Engelsen zijn wakker en vragen om hun kleren.

De schipper dacht even na en zei toen:

— Breng ze hun maar.

De matroos bracht de nu gedroogde kleren naar de kapiteinshut.

Een kwartier verstreek.

De kapitein stond nog steeds bij de voorplecht en staarde naar de kust.

Eensklaps voelde hij een hand op zijn schouder.

Hij wendde langzaam het hoofd om en keek in een paar doordringende grijze ogen.

De Grote Onbekende stond naast hem.

— Wel, schipper, zo klonk de rustige stem van John Raffles, wij naderen de Engelse kust, hé?

— Zoals gij zegt, mijnheer, antwoordde de schipper, terwijl hij zijn blik onwillekeurig op een paar zijner matrozen vestigde, die in de nabijheid aan het werk waren.

— Wilt gij mij dan eens zeggen, zo vervolgde Raffles, terwijl hij zijn blik geen ogenblik van het gelaat van de schipper afwendde, hoe het komt, dat wij de zon dan op het ogenblik voor ons, in plaats van in onze rug hebben?

De schipper antwoordde niet.

Op zijn beurt keek hij de Grote Onbekende doordringend aan.

De beide mannen begrepen op dit moment blijkbaar zeer goed, wat zij aan elkander hadden.

— Zeg maar niets, riep Raffles op spottende toon. Ik zal je te hulp komen; de zon staat voor ons, omdat wij niet in westelijke, maar in oostelijke richting varen. Ik heb al lang gemerkt, dat je de koers van je schip gedurende de nacht gewijzigd hebt, en nu op de Hollandse kust aanhoudt? Denk je, dat ik de vlakke kust van Holland niet kan onderscheiden van de krijtrotten van Engeland?

De schipper antwoordde niet.

Hij begreep, dat zijn plan doorzien was.

Weer zocht zijn blik de matrozen, die op enige afstand aan het werk waren.

Maar Raffles had die blik gevolgd.

— Ik begrijp het wel, riep hij op schampere toon. Je bent een slimme vos, schipper, maar als je denkt, dat ik mij reeds in handen van de Hollandse politie bevind, dan vergis je je toch.

Dat was meer dan de schipper kon verdragen en luid klonk zijn stem over het dek:

— Komt eens hier, mannen en helpt mij die schurk onschadelijk maken.

Onmiddellijk kwamen vijf of zes matrozen toeschieten.

Maar op hetzelfde ogenblik verrees Brand ten tonele en ging naast zijn vriend staan.

Nog vóór de matrozen bij hen waren, hadden zij beiden hun revolver getrokken.

— Wie een stap nader doet, is een kind des doods, riep Raffles uit.

De matrozen earzelden, maar één hunner, een kerel als een boom, sprong met een kreet van woede op de Grote Onbekende toe.

Het volgend ogenblik rolde hij, door

een kogel in de schouder getroffen, over het dek.

De vissersschuit bevond zich op dat oogenblik op nauwelijks vijftig ellen afstand van het buitenste havenhoofd.

Raffles en Brand begrepen dat hun vrijheid op het spel stond, zo niet hun leven.

De Grote Onbekende liet een korte kreet horen, waarvan Brand de betekenis kende en het volgende oogenblik hadden beiden zich over de verschaning geslingerd en zwommen zij snel in de richting van de Nederlandse kust, zorg dragende zo veel mogelijk onder water te blijven.

Nadat zij aldus geruime tijd onvermoeid in noordelijke richting door waren gezwommen, durfden zij op een plek van het strand, ongeveer halfweg tussen Katwijk en Noordwijk aan land waden.

Het was nu ongeveer half zes in de ochtend en het strand lag nog geheel eenzaam en verlaten.

Raffles en Brand keken elkander enige tijd zwiwend aan, tot de eerste glimlachend zei:

— Ik moet zeggen dat ons plan tot dusverre niets dan teleurstellingen heeft opgeleverd.

— Het is zeker dat 't wel op een aangenamer wijze had kunnen verlopen, merkte Brand op. Tot dusverre zijn mijn ervaringen met de Hollanders niet bepaald van prettige aard geweest.

— Maar je zult moeten toegeven, dat die schipper en zijn kornuiten drommels gladde rakkers waren.

— Maar hoe zijn ze er in 's hemelsnaam toe gekomen ons te verdenken? riep Brand uit.

— Wel, ik vermoed, dat dat zo in zijn werk is gegaan, antwoordde Raffles. Toen ik vanochtend mijn kleren aantrok, bemerkte ik, dat er een der vergiftigde sigaretten uit mijn koker was verdwenen. Wat ligt nu meer voor de hand dan dat een van de mannen, die ons goed te drogen zou hangen, zo'n sigaretje heeft gesnoept, met de bekende gevolgen. De schipper heeft dat natuurlijk gezien en hij moest wel een ezel zijn, als hij daar geen conclusies uit

had getrokken.

— Je hebt gelijk, Edward, gaf Brand toe. Bovendien zijn er nog andere omstandigheden geweest, waaruit de schipper heeft kunnen opmaken, dat wij niet degenen waren, waarvoor wij ons uitgaven, maar een paar heerschappen, die hij zo gauw mogelijk aan de Hollandse politie moest uitleveren. Intussen staan wij nu kletsnat op een vreemd strand. Zonder hulpmiddelen, zonder grondige kennis van de taal.

— Wat dat laatste betreft, mijn kennis van de Nederlandse taal is wel voldoende om mij te kunnen redden. En dan heb ik gelukkig mijn geld en mijn wapens gered. En ik weet dat veel Nederlanders goed Engels spreken, of althans kunnen verstaan.

— Maar waar zijn wij hier ergens? riep de jongeman uit.

Raffles wierp een blik om zich heen.

— Wij zijn over boord gesprongen op het oogenblik dat de vissersschuit de haven van Katwijk zou binnenlopen, daarna hebben wij zowat een uur gezwommen ik vermoed dus, dat wij niet heel ver meer van Noordwijk verwijderd zijn.

— Wat is dat voor een soort stad? vroeg Brand, die allesbehalve op zijn gemak was.

— Een zeer gezocht badplaatsje, aan de spoorlijn van Amsterdam naar Den Haag.

— Welnu, dan heb ik een voorstel, hernam Brand. Laten wij zo gauw mogelijk onze kleren zien te drogen, de trein nemen naar Rotterdam en plaatsen nemen in Hoek van Holland op de eerste de beste boot naar Engeland.

Raffles keek Brand lachend aan en zei:

— Ik ben heel iets anders van plan. Wat het drogen betreft, daarmee ben ik het volkomen met je eens. Maar nu wij ons toch eenmaal in Nederland bevinden en ons plan totaal mislukt is, zie ik niet in, waarom ik daarvan geen gebruik zou maken, om een mijner oude vrienden op te zoeken. Het is verrukkelijk weer en mijn vriend woont in een van de schoonste streken van dit land.

— Wie is dat? vroeg Brand, die maar

half overtuigd was.

— Baron van Breukelaar. Hij bewoont een buitengewoon fraai landhuis in de buurt van Arnhem.

— En ben je waarachtig van plan daar naar toe te gaan? riep Brand op wanhopige toon uit.

— Waarom niet? zei Raffles. Ik heb mijn vriend in twee jaar niet gezien en ik ben er van overtuigd, dat wij met open armen ontvangen zullen worden, en wat de schoonheid van de streek aangaat, ik kan je de verzekering geven, dat je er geen ogenblik spijt van zult hebben er kennis mee te maken.

— Maar waar moeten wij onze kleren drogen? riep Brand jammerend.

— Hier, antwoordde Raffles laconiek.

— Op het strand? vroeg Brand verbaasd.

— Waarom niet? Er is hier geen levende ziel te bespeuren, de zon staat al hoog aan de hemel en geeft veel warmte, er staat een flinke wind en onze kleren kunnen binnen een kwartier droog genoeg zijn om aan te trekken.

Onder het spreken had Raffles zich al zeer kalm van zijn bovenkleren ontdaan en die op het strand uitgespreid. Zijn ondergoed volgde.

Schoorvoetend volgde Brand zijn voorbeeld.

Hij ontdeed zich ook van zijn kleren en spoedig aanschouwde het eenzame strand van Noordwijk het zonderlinge schouwspel van twee levensgrote, rose flamingo's, die op hun dode gemak, op de wijze van Hindoes in het zand gehurkt neerzaten en met wijsgerige kalmte afwachten tot hun kleren droog zouden zijn.

De zonnewarmte en de wind bespoedigden het droogproces en binnen twintig minuten konden de beide vrienden hun kleren weer aantrekken.

— En wat gaan we nu het eerst doen? vroeg Brand.

— Wel, antwoordde Raffles, we kunnen in dit verformfaaide pak niet blijven rondlopen. Tweemaal een grondige doop in zeewater is zelfs voor de beste stoffen fataal. Wij gaan dus eerst overhemden, dassen, hoeden enzovoorts kopen en daarna naar een kledingmagazijn voor een confectiepak. Dit houden wij

aan en laten onze eigen pakken bij Palthe of Ascott reinigen en opperseren.

— Nu, dan begin ik de zaken reeds van een gemoedelijker standpunt in te zien, riep Brand vrolijk uit. En nu wij dan toch eenmaal hier zijn moeten wij het maar als een plezierreisje beschouwen.

— Het verheugt mij, dat je het zo inziet, hernam Raffles. Vooruit maar.

De beide vrienden staken het brede strand dwars over, tot zij de voet van de duinen bereikt hadden.

Na enig zoeken vonden zij een smalle houten trap, die hun naar de kruin van een der hoogste duinen bracht.

Zodra zij de top bereikt hadden en een blik om zich heen konden werpen, slaakte Brand een kreet van bewondering.

— Welk een prachtig schouwspel, riep hij vol bewondering uit.

Inderdaad, zelfs voor de verwende Engelsen was het tafereel dat zich voor hun ogen uitbreidde de beschouwing overwaard.

Voor hen stuwde de Noordzee hare golven op het eindeloze brede strand, achter hen strekten zich de welige landdouchen uit, bespikkeld met de heldere kleuren van enkele nog in bloei staande bollenvelden.

Verderop in de streek van Leiden, rustte de blik op uitgestrekte bossen, langs de oevers van de Oude Rijn, die zich als een zilveren lint door het groen kronkelde.

Minuten lang stond de jongeman onbeweeglijk het heerlijk schouwspel gade te slaan.

Toen legde Raffles hem de hand op de schouder en zei op zachte toon:

— Zie je wel, dat ons avontuurtje toch nog zijn goede kant heeft? Zou je ooit gedacht hebben, dat dit land zoveel schoonheid bevat? Maar kom, wij mogen hier niet te lang blijven. Je kunt er zeker van zijn, dat de « K. 19 » reeds lang het anker heeft uitgeworpen en dat de politie heeft medegedeeld, wat hem is wedervaren.

Zij daalden het duin aan de andere zijde af, tot zij een smalle grintweg bereikten, die naar het dorp Noordwijk

leidde.

Daar kochten zij in een goed gesorteerde zaak alles wat zij nodig hadden en zetten toen hun weg snel voort, tot zij het station bereikt hadden.

Maar gedurende die gehele weg waren zij voortdurend op hun qui-vive.

Waar zij in de verte een auto geparkeerd zagen, wachtten zij bedaard af tot de wagen zich weer in beweging had gesteld.

Toen zij het station bereikten, hadden zij maar juist de tijd om een paar plaatsbiljetten naar Amsterdam te kopen.

Raffles slaakte een zucht van verlichting, toen zij goed en wel in een coupé eerste klasse waren gezeten.

— Hoe lang duurt de reis? vroeg Brand.

— Een half uur.

— Maar Henderson, Edward? riep Brand ineens. Heb je wel aan Henderson gedacht?

— Ja zeker, antwoordde Raffles. De brave man zal natuurlijk erg in de piepzak zitten, maar hij weet, dat hij onmiddellijk naar Londen moet gaan, als wij ons niet op de aangewezen plaats melden. Ik ben van plan hem van Amsterdam uit onmiddellijk op te bellen, opdat hij met een auto en wat jachtgeweren dadelijk overkomt.

Om negen uur reed de trein het Centraal station binnen.

Raffles en Brand speurden naar alle Richtingen, maar konden niets verdacht ontdekken.

Zij passeerden het tourniquet, waar de beambte hun kaartjes aannam, zonder dat er zich iets voordeed.

— Ken je hier de weg? vroeg Brand.

— Bijna even goed als in Londen, amice. Ik ben hier herhaaldelijk geweest. Er is hier veel moois te zien voor iemand die tijd en goede ogen in het hoofd heeft. Ik heb de stad echter op een andere manier bekeken, dan de gemiddelde toerist zulks pleegt te doen en daarom heb ik er dan ook vele dingen gevonden, die aan de anderen ontsnappen. Maar kom, laten wij ons nu dadelijk naar huis begeven.

— Huis?... herhaalde Brand. Wat be-

doel je met naar huis?

— Wel, antwoordde Raffles glimlachend, ik bezit hier in Amsterdam, evenals in enkele andere steden van Europa een piekfijn huisje, uiterst geschikt voor het doel, waarvoor ik het nodig heb. Ga maar gauw mee, amice.

Hij nam Brand onder de arm en liep met snelle schreden het Damrak af, tot hij de Oude Brugsteeg had bereikt.

Deze sloeg hij in, volgde toen de Warmoesstraat gedurende enige tijd en sloeg toen opnieuw een kleine steeg in, tot hij het Oude Kerksplein bereikte.

Hij liep om de Oude Kerk heen, tot hij op de O.Z. Voorburgwal stond.

— Waar zijn wij hier? vroeg Brand.

— In een der oudste gedeelten van Amsterdam. De plek waar wij nu staan behoort tot de kern der stad, zoals die onstreeks dertienhonderd door een der Graven van Amstel gesticht werd.

— Zouden deze huizen uit de veertiende eeuw dateren? riep Brand vol verbazing uit.

— Dat natuurlijk niet, hernam Raffles lachend. De stad is sindsdien meermalen door een brand bijna geheel verwoest, maar ouder dan van zestien honderd vijftig zijn zij toch zeker niet, tenminste de meesten hunner.

De beide vrienden stonden nu voor een hoog, smal huis.

Raffles tastte even in zijn zak en haalde er een oude sleutel van een zonderling model uit, waarmee hij de deur opende.

Het was een merkwaardig oud gebouw, vol ontelbare trapjes, opkamer-tjes, wenteltrappen en smalle kronkelende gangetjes.

Er scheen niemand te wonen, want alles was doodstil.

De meeste kamers waren met eenvoudige smaak gemeubeld, maar wel wat stoffig.

— In welke hoedanigheid heb je dit huis gehuurd? vroeg Brand.

— Als handelsreiziger, antwoordde Raffles kalm. Dat soort nijvere burgers vertoeft nooit langer dan een paar dagen in een en dezelfde stad, dus mag het huis gerust enige tijd leeg staan.

De beide vrienden waren naar de der-

de verdieping van het huis geklommen en stonden nu voor een smalle, door ouderdom uitgezakte deur, welke Raffles eveneens met behulp van een sleutel, die hij uit zijn zak haalde, opende.

Zij bevonden zich in een vertrek, dat schaars gemeubeld was, en waarvan het enige raam uitkeek op een kleine binnenplaats.

Raffles liep aanstonds naar een hoek van het vertrek, lichtte met behulp van zijn zakmes een stuk van een plank uit de vloer en draaide aan een knop, die zich daar bevond.

Aanstonds schoof een met behangselpapier beplakt schot terzijde en werd een smalle, lange opening zichtbaar, die vol kleren hing, en op de bodem waarvan enige smalle kisten stonden.

Brand keek vol bewondering toe.

— Ik geloof dat het goed werk is, zei Raffles niet zonder enige trots. Deze kast die je daar ziet, heb ik zelf niet zonder moeite in de muur uitgekomen.

Laten wij ons maar gauw een beetje opknappen.

Onder het spreken hadden de beide mannen zich van hun goed ontdaan, en reinigden zich om beurten in de badkamer die aan het vertrek grensde en

staken zich daarna in een keurig sportpak.

Tenslotte namen zij hun gelaat nog eens duchtig onder handen, en waren om tien uur gereed.

— Nu nog een vraag, Edward, zei Brand. Kan men hier goed eten?

Raffles begon te lachen.

— Dat is een vraag die van pas komt, zei hij. Je moet wel uitgehongerd zijn. Maar stel je gerust; men eet hier in Holland wel geen in vele liters water gekookte groenten en geen half rauwe biefstuk, zoals in ons vaderland, maar ik verzeker je, dat je niet te klagen zult hebben.

Met deze woorden bracht Raffles het mechanisme van de geheime kast weer in beweging, de beide vrienden verlieten het vertrek, waarvan Raffles de deur zorgvuldig sloot, zij daalden het doolhof van portaaltjes, trappen en gangen weer af, tot zij de straatdeur bereikt hadden.

Op het Damrak trad Raffles een goed restaurant binnen, waar zij een stevige maaltijd gebruikten, maar niet dan nadat Raffles een telegram gezonden had aan het adres van « J. Henderson, chauffeur van Lord William Aberdeen, Regentstreet, Londen. »

HOOFDSTUK VI

EEN WONDERLIJK GEVAL

In de loop van de namiddag zond Raffles een telegram aan het adres van Baron van Breukelaar en het telegrafisch antwoord, dat hij enige uren later ontving, scheen hem te bevredigen.

— Wij vertrekken morgen naar Nijmegen, amice, zei hij tot Brand met wie hij zat te praten in de wintertuin van Hotel Krasnapolsky, waar de beide vrienden hun intrek hadden genomen.

— Wachten wij de komst van Henderson niet af?

— Ja zeker. Maar hij kan reeds morgenochtend hier zijn. Waarschijnlijk zal hij de nachtboot genomen hebben.

De veronderstelling van Raffles zou bewaarheid worden, want de volgende

ochtend om half negen, kwam een kelner van het hotel hem aankondigen, dat zijn chauffeur was aangekomen.

— Laat hem maar hier komen, verzocht Raffles.

Een ogenblik later trad Henderson, op zijn gewone keurige wijze gekleed, de logeerkamer binnen.

Zijn gelaat stond zo kalm, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was, dat hij zijn meester thans in de Nederlandse hoofdstad aantrof, terwijl deze toch reeds gisteren te Londen had moeten zijn.

— Wel James, zo begon Raffles, terwijl hij de chauffeur glimlachend aanzag, je hebt ons gisteren te Hull ze-

ker tevergeefs gewacht?

— Ik dacht wel, dat gij wel verhinderd zoudt zijn, mylord, antwoordde de chauffeur kalm.

Brand barstte in lachen uit.

— Verhinderd is het goede woord, riep hij uit. Wij waren inderdaad niet in staat om aan de afspraak gevolg te geven, James.

— Dat begreep ik wel, mijnheer Brand, hernam Henderson, en daarom ben ik ook maar zo gauw mogelijk naar Londen doorgevaaren. Ik rook onraad.

— Daaraan heb je zeer goed gedaan, James, zei Raffles op ernstige toon. De auto is veilig overgekomen?

— Ja, mylord. De Rolls staat in de garage.

— Vul dan de benzine voorraad bij, wij vertrekken aanstonds naar Nijmegen.

— Zijn hier goede wegen, mylord?

Dit was steeds de eerste vraag welke de chauffeur stelde, zodra hij in een hem onbekend land kwam. De schoonheid der natuur boezemde hem niet half zoveel belang in als de breedte en de hoedanigheid van de verkeerswegen.

Maar Raffles kon hem spoedig geruststellen.

— Luister eens James, zei hij. Ik weet dat je op dat punt niet gauw tevreden bent, maar je kunt me geloven als ik zeg, dat het wegensstelsel hier in Nederland tot de beste in Europa behoort. Het zijn ware autostrada met vier rijbanen, twee voor inkomend, twee voor uitgaand verkeer met duidelijke bebakening en een massa verkeersborden, die vragen naar de weg overbodig maken, terwijl kruiswegen op gelijk niveau bijna niet meer voorkomen. En het wegoppervlak... nu, dat is een juweeltje. Een biljartlaken gelijk. Daar kan ons dierbaar vaderland, om het populair te zeggen, heus een puntje aan zuigen.

Henderson had met een onbewogen gezicht geluisterd en vroeg:

— Wanneer vertrekken wij, mylord?

— Zorg dat je over een uur gereed bent.

Henderson boog en verwijderde zich.

De beide vrienden maakten zich reiswaardig. Raffles betaalde de hotelreke-

ning, waarna zij nog enige inkopen deden, en toen naar het hotel terugkeerden, waar de auto reeds voor de ingang geparkeerd stond.

In de bagageruimte stonden twee reiskoffers benevens een lange, smalle gewerkist.

De beide vrienden stapten in, en Henderson maakte contact.

Raffles had hem van tevoren de weg die hij volgen moest, duidelijk gemaakt.

Maar het viel Henderson niet mee.

Voor al het rechts houden was hem een doorn in het oog.

Hij, die in zijn eigen land steeds gewend was om links te houden, kon zich maar niet schikken naar wat hij « een krankzinnige bepaling » noemde.

Alles liep echter zonder ongelukken af, en om half elf snelde de auto in volle vaart de weg naar Utrecht op.

De Bisschopstad was nauwelijks dertig minuten later bereikt.

Hier werd gestopte ten einde te lunchen en daarop werd de weg naar Arnhem ingeslagen.

Zonder zich in de stad zelve op te houden, reed de auto in snelle vaart, thans door Raffles zelf bestuurd, door Arnhem, langs de Tusebuisbuitensingel en Musis Sacrum de weg naar Velp op.

Nu was het de beurt van Henderson om van zijn zitplaats naast zijn meester, opgetogen om zich heen te kijken.

— Wat een prachtige wegen, mylord, riep Henderson eindelijk uit, toen hij zich niet meer bedwingen kon.

— Heb ik er te veel van gezegd, James? vroeg Raffles lachend.

— Neen, mylord, het is bijna zo mooi als in Engeland.

En dit was zeker wel de hoogste lof, welke de brave chauffeur aan 'n vreemd land kon toezwaaien.

Intussen had Raffles al die tijd de auto met zoveel zekerheid bestuurd, als had hij jarenlang in deze omgeving gewoond, waarbij zijn verbazend aardrijkskundig geheugen hem zeer te stade kwam.

Tussen Velp en Rheden stopte hij aan het begin van een brede laan, aan welks uiteinde men een zwaar verguld hek ontdekte.

Dit hek behoorde aan « de Poel », het uitgestrekte buiten van Baron van Breukelaar.

Raffles keek even om zich heen, als om zich te vergewissen, dat hij op de goede plaats was aangeland en zei toen, terwijl hij zich naar Brand omwendde:

— Het verwondert me, dat de Baron mij niet tegemoet komt. Ik heb hem toch het uur van onze aankomst geseind.

Hij verdiepte zich echter hierin niet verder, maar reed verder en stopte pas toen de bumper het hek bijna raakte.

Nu pas konden de reizigers het prachtige landhuis in zijn volle omvang overzien.

Het was op een heuvel gelegen en uit de vensters moest men een prachtig vergezicht, uren ver in de omtrek hebben.

Het gebouw was een van die fraaie deftige herenhuizen, zoals men er in dit gedeelte van Nederland nog een groot aantal vindt.

Het grote middengedeelte strekte zich over een afstand van ongeveer zestig meter langs het prachtige, uitstekend onderhouden grasveld uit, dat langzaam naar het hek glooide, met in het midden een grote vijver, omgeven door een grote brede betonnen rand.

Van het hek liepen twee brede oprijwegen naar het huis, die zich verenigden voor een breed terras, hetwelk met een vijftal treden naar het grasveld afdaalde.

Daar er niemand verscheen en het gehele buiten een zonderlinge indruk van verlatenheid maakte, welke Raffles zeer trefte, besloot hij eindelijk zelf te handelen.

— Bel eens aan, James, zo verzocht hij de chauffeur.

Henderson stapte uit en ging naar de koperen beltrekker, die aan een der stijlen van het hek was opgehangen.

Een paar minuten verstreken.

Toen wendde Raffles langzaam het hoofd om naar Brand en zei op zachte toon:

— Dat is heel merkwaardig. Wij zijn eerder te laat dan te vroeg. Bij vroegere gelegenheden kwam Suze, het dochtertje van mijn vriend, mij reeds van verre tegemoet huppelen, om mij te verwel-

komen. Het hek vloog dadelijk open en er verschenen aanstonds enige bedienden.

— Weet je waaraan het me herinnert, Edward? vroeg Brand die zelf onder de indruk kwam van deze zonderlinge stilte. Het herinnert me aan het Paleis van de Schone Slaapster.

— Je hebt gelijk, met dit onderscheid evenwel, dat er hier zelfs geen mensen zijn die slapen. Er zijn er in het geheel geen, noch in wakende, noch in slapende toestand.

— En wij kunnen toch bezwaarlijk over het hek klimmen.

— Neen, Charles, dat gaat ditmaal niet, hernam Raffles glimlachend. Er zijn een hoop mensen bij wie je zonder gemoedsbezwaar zulke toeren verricht, teneinde in het bezit te komen van iets dat hun toebehoort, maar bij Baron Willem van Breukelaar zou ik dat nooit doen. Hij is een zeer humaan man en ik acht hem zeer hoog.

Juist op dat ogenblik had Henderson op eigen gezag voor de tweede maal gebeld.

Nog een poos wachtten de beide vrienden, en toen verscheen er heel in de verte, aan de overzijde van het grasperk, uit een zijdeur een bejaarde vrouw, die blijkbaar bezig was haastig haar natte handen aan haar schort af te veegen.

Zij kwam snel naar het hek toedribbelen en reeds in de verte zag Raffles met verwondering, dat het gelaat van de oude dienstbode, die hij zeer goed kende, zeer bleek was en dat zij blijkbaar zoëven haar tranen had gedroogd.

Eindelijk stond de vrouw voor het hek, aan welks spijlen zij zich met beide handen vastgreep.

— Zijt gij het, mylord, vroeg zij met bevende stem, terwijl zij haar ogen half dichtkneep.

— Ja, ik ben het Marie, antwoordde Raffles. Wat is hier toch gebeurd? Wat zie je er uit. Waarom komt freule Suze me niet tegemoet.

De oude vrouw zuchtte diep en haar oude handen schenen nog sterker te gaan beven. En haar stem klonk nauwelijks hoorbaar toen zij antwoordde:

— Juffrouw Suze is er niet, mylord.

— Is er niet? herhaalde Raffles verbaasd. Waar is zij dan? In een brief, die de Baron mij verleden week schreef, heeft hij mij haar groeten nog overgebracht.

— Zij was hier nog gisterenavond, mylord, kwam de oude vrouw toonloos.

— En nu?

— Nu is zij verdwenen.

Raffles slaakte een kreet van schrik.

— Verdwenen, zeg je? Doe eens gauw het hek open, ik wil de Baron dadelijk spreken. Misschien kan ik hem helpen.

— Dat geve God, mylord, riep de oude vrouw uit. Mijnheer de baron verkeert in een ellendige toestand. Wij allen zijn bang om hem te naderen. Alle bedienden zijn er al sedert vannacht om twee uur op uit, om de omgeving af te zoeken.

— En hebben zij niets gevonden?

— Neen, antwoord maar niet, Marie. Ik zal het aanstonds wel aan je meester vragen, laat mij maar direct binnen.

De oude vrouw opende niet zonder moeite het zware hek.

Raffles reed de wagen tot voor het terras op hetzelfde ogenblik, dat de deur geopend werd door een kamermeisje, eveneens met roodbekreten ogen, die de auto zeker had zien aankomen.

— Ken je me nog, Anna? vroeg Raffles aan het meisje, zodra hij het terras was opgesneld.

— Ja zeker, mylord, gaf het meisje ten antwoord, wier geheugen alle reden had zich de Grote Onbekende nog te herinneren, wiens royale fooien maanden na zijn vertrek het onderwerp van het gesprek in de dienstbodenkamers vormden.

— Breng mij dan aanstonds naar je meester, kindlief, zei Raffles.

Het meisje scheen een ogenblik te aarzelen.

— Hij verwacht mij, drong Raffles aan.

— Dan is 't wat anders, mylord, want mijnheer de baron verkeert in een desolate toestand. Wij zijn bang, dat hij er nog gek van zal worden.

Brand was intussen ook uit de wagen gekomen en had zich bescheiden bij Raf-

fles gevoegd.

Hij volgde zijn vriend nu op enige afstand en trad met hem een groot, in deftige stijl gemeubileerd studeervertrek binnen, waarvan het meisje de deur geopend had.

De jongeman bleef op de drempel van de deur staan, terwijl Raffles snel toeliep op een man van een lange gestalte, met wit haar, die met grote passen, de handen op de rug gevouwen, het vertrek op en neer liep, blijkbaar ten prooi aan een groot verdriet.

Hij bleef even staan toen hij de voetstappen hoorde naderen en het volgende ogenblik had hij zich omgewend en lagen de beide vrienden in elkanders armen.

Een schorre snik welde uit de keel van de ongelukkige vader op.

Voor het eerst scheen hij aan zijn tranen de vrije loop te kunnen geven.

— Mijn arm kind. Mijn lieve Suze, riep hij uit.

Raffles begreep dat deze uitbarsting van smart de ongelukkige vader verlichting zou brengen, en zei niets.

Gerulme tijd weende de oude man aan de borst van Raffles zijn verdriet uit.

Eindelijk richtte hij zich op, keek Raffles in de ogen en zei:

— Ik geloof, dat je mij door de hemel gezonden bent, Edward. Ik ben ten einde raad.

Raffles legde de baron kalmerend de hand op de schouder en zei toen ernstig:

— Misschien kan ik wat voor je doen, Willem. Maar daarvoor is het natuurlijk nodig, dat je mij alles vertelt. Sta mij echter toe, dat ik je voor alles mijn trouwe vriend en medewerker Charles Brand voorstel. Het is echter hetzelfde of je tegen mij spreekt of tegen hem en bovendien zal zijn schrandereheid ons misschien van nut kunnen zijn.

Baron van Breukelaar stak Brand, die snel kwam toelopen, de hand toe en zei op hartelijke toon, maar nog steeds met dezelfde smartelijke klank in zijn stem:

— Ge zijt welkom, mijnheer. De vrienden van mijn vrienden, zijn mijn vrienden. Ik moet slechts mijn verontschuldiging maken, dat gij mijn huis onder

zulke droeve omstandigheden betreedt.

— Laat u dat niet verontrusten, Baron, zei Brand hoffelijk. Ik zou het een geluk achten als ik Lord Aberdeen behulpzaam kan zijn en als ik u daarvoor een dienst zou kunnen bewijzen.

Raffles geleidde nu zijn gastheer naar een brede leren divan, die tussen twee der ramen instond, welke op het brede grasperk uitzagen, dat zich hier ook terzijde van het huis uitstrekke, en zei toen op overredende toon:

— Vertel mij nu eens precies wat er gebeurd is, Willem. Ge zult wel begrepen hebben, dat ik de hoofdzaak al van Marie heb vernomen.

— Wel, wat zou ik daar eigenlijk nog aan kunnen toevoegen? riep Baron van Breukelaar.

— Vertel mij het toch maar, drong Raffles aan.

— Welnu dan; gisteren was het hier na een periode van slecht weer, weer de eerste mooie dag, die wij sedert lang gehad hebben. Het spreekt van zelf, dat Suze daarvan dadelijk gebruik maakte om wat paard te rijden, te fietsen en te wandelen. 's Avonds werd het nog warmer en ofschoon zij wel weet, dat ik het niet graag heb, drong zij er op aan, nog een avondrit te maken. Eindelijk gaf ik toe en ik zou mijzelf kunnen vervloeken, dat ik het deed. Omstreeks half negen liet zij haar paard zadelen, en ik keek haar, op het terras staande, na, en na die tijd heb ik haar niet meer terug gezien.

— Gij hebt niet het minste vermoeden, waarheen zij gegaan kan zijn? vroeg Raffles, die zwijgend had toegekeuisterd.

— Niet het minste idee.

— Er wordt natuurlijk verondersteld, dat er een ongeluk gebeurd moet zijn? Is de politie opgebeld?

— Ja. Iedereen denkt aan een ongeval en daarom houd ik de politie er, althans voorlopig, liever buiten. Haar paard kwam omstreeks half tien aan-draiven. Je kunt je de schrik voorstellen van onze oude Johan, de pikeur, toen het dier daar met een ledig zadel aankwam, over de smalle zijweg, die van de hoofdweg naar de stallen voert.

— Johan is dat natuurlijk dadelijk komen zeggen?

— Onmiddellijk nadat hij Soliman had opgevangen en gestald.

— Is het paard daarna ontzadeld?

— Dat geloof ik wel. Johan zal natuurlijk niet zo overstuur zijn geweest of hij zal het vermoede dier van het tuig hebben ontdaan.

— Was het paard vermoed? riep Raffles op levendige toon uit.

— Het glom tenminste van het zweet, en het schuimde.

— Dat is misschien van betekenis, riep Raffles uit. Als ik mij wel herinner, was je dochter een goede amazone.

— Zij was een volleerd paardrijdster.

— Het paard kan ergens van geschrokken zijn en haar onverhoeds hebben afgeworpen. Misschien heeft men haar toen ergens gevonden en in een of andere boerderij binnen gedragen.

De baron schudde mismoedig 't hoofd.

— Daaraan heb ik natuurlijk ook gedacht, zei hij. Ik heb onmiddellijk in de hele buurt, niet alleen mijn bedienden, maar ook die van enige omwonenden uitgezonden, die zij welwillend tot mijn beschikking hadden gesteld, tezamen ongeveer dertig man. Zij zijn tot ver in de omtrek op iedere boerenhofstede navraag gaan doen, maar niemand had mijn kind opgenomen.

— Niet opgenomen, maar ook niet gezien? vroeg Raffles.

— Neen. Ook niet gezien.

— Niet gehoord ook?

— Gehoord? Wat bedoel je daarmee?

— Wel, zij zouden toch de hoefslag van een galopperend paard kunnen gehoord hebben?

De oude baron haalde de schouders op.

— Al hadden zij dat gehoord, wat zou dat gegeven hebben?

Er volgde een ogenblik van stilzwijgen.

Raffles bekeek de nagels van zijn vingers en vestigde toen zijn ogen door-dringend, op het gelaat van zijn vriend.

— Dat is een hoogst ernstige zaak, Willem. Wij mogen hier geen overwegingen van kiesheid laten gelden. En daarom vraag ik je op de man af: is

het absoluut uitgesloten, dat Suze niet ontvoerd, maar vrijwillig met iemand gevlucht is?

De baron maakte snel een verontwaardigd gebaar, als om deze gedachte verre van zich te werpen.

— Dat is volkomen uitgesloten, riep hij uit. Het is krankzinnigheid om zo iets te denken. Mijn Suze, mijn enig kind zou mij op die manier verlaten? Zij zou op die manier hebben kunnen comediespelen? Neen, dat is onmogelijk. Zij was gisterenavond even vrolijk en opgewekt als altijd.

Na deze woorden op bijna onhoorbare toon te hebben gezegd, begroef de ongelukkige vader het hoofd in beide handen en begon toen zacht te snikken.

Weer legde Raffles zijn hand op de schouder van zijn vriend en hernam op zachte toon:

— Ik moest dit vragen, omdat het veel zou ophelderen. Nu moet ik wel bekennen, dat het een hoogst zonderling geval is, tenminste als wij hier toch niet met een ongeluk te doen hebben.

— Maar dan had men haar toch moeten vinden, riep Baron van Breukelaar uit.

— Is hier niet ergens een groot water in de buurt? vroeg Raffles op zachte toon.

— Zeker, er is een grote vijver op de Achtsprong, antwoordde de baron. Maar ik herhaal nogmaals, dat Suze er niet het meisje naar is om zich door haar paard te laten afwerpen.

— Het dier zou van een automobiel geschrokken kunnen zijn, zei nu Brand op zachte toon, terwijl hij nauwelijks durfde opzien.

— Neen, mijnheer Brand, en nogmaals neen, riep de baron uit. Alle wegen zijn daar zeer smal, ongeschikt voor een auto en zelfs voor een motorrijwiel, vanwege het rulle zand, waaruit die wegen bestaan. Bovendien lopen zij op ruim drie meter afstand van de waterkant.

— Maar is hier niet een groter water in de buurt? vroeg Raffles nogmaals.

— Ja, het Weiler Meer, antwoordde de baron op gedempte toon. Maar nooit zou zij zich zover gewaagd hebben, zelfs met een flink paard als Soliman zou zij zeker anderhalf uur nodig hebben om dat meer te bereiken, ongerekend die tijd om terug te keren. Zij weet trouwens, dat ik steeds in ongerustheid verkeer, als zij 's avonds uitrijdt en zij had mij beloofd binnen het uur terug te zijn.

Raffles stond op en liep zwijgend en met gebogen hoofd het vertrek op en neer.

Toen kwam hij weer voor de oude baron staan, stak hem beide handen toe, drukte die van zijn vriend krachtig en zei:

— Ik wil deze zaak tot een goed einde zien te brengen, Willem. Maar wees er zeker van, dat wij hier met een zeer ernstig geval te doen hebben, ernstig en raadselachtig.

HOOFDSTUK VII

DE EENZAME MOLEN

Ofschoon Baron van Breukelaar te ongerust en bedroefd was om enige eetlust te voelen, overtuigde Raffles zijn vriend ervan, dat hij althans iets moest eten en de drie heren gebruikten gezamenlijk het middagmaal in de eetzaal van het landhuis, die boven de werk-kamer van de heer des huizes was gelegen.

Langzamerhand kwamen alle bedien-

den vermoed van hun onderzoekings-tocht terug en telkens als de oude dienstbode de komst van een hunner kwam melden, vloog de ongelukkige vader op, om de man tegemoet te gaan.

Maar telkens kwam hij met een smartelijke trek van teleurstelling op het gelaat en met slepende tred zijn plaats aan de tafel hernemen.

Raffles trachtte de gedachten van de

ongelukkige vader gedurende het mid-dagmaal op andere onderwerpen te vestigen, door enige, met veel geest voorgedragen reisavonturen, in welke poging hij krachtig werd terzijde gestaan door Charles Brand.

Maar niets scheen de baron te kunnen afleiden.

De twee vrienden voelden zich dan ook waarlijk opgelucht, toen de maaltijd eindelijk beëindigd was en zij hun moeilijke taak konden beginnen.

Zij traden naar de grote erker, waarvan het raam openstond, om de zachte zomerlucht binnen te laten, en staken daar een voortreffelijke sigaar op, welke een der bedienden kwam presenteren.

Raffles bekeek echter de omgeving met een bepaald doel.

Terwijl zijn blikken over het landschap dwaalden, bleven zij eindelijk gevestigd op een punt aan de horizon.

— Zijn hier nog molens? vroeg hij ietwat verwonderd aan de baron, die naast hem was komen staan.

— Er is er maar een, voor zover ik weet, antwoordde deze.

— Op welke afstand ongeveer is die molen hier vandaan gelegen? vroeg Raffles.

— Op ongeveer anderhalf uur lopens.

— Dank je, Willem. Dat wilde ik graag weten en nu zal ik eens naar de stallen gaan en eens gaan kijken of Soliman mij iets te vertellen heeft.

Raffles gaf Brand een snelle wenk en de beide vrienden verlieten het vertrek.

Zij daalden zwijgend de trappen af, staken de vestibule over, openden de buitendeur en liepen om het huis heen naar de stallen, die op ongeveer vijftig schreden afstand waren gelegen.

De pikeur en een paar stalknechts waren druk bezig met het poetsen van enige zadeltuigen.

De oude Johan, die Lord William Aberdeen ook reeds goed kende, keek op en tikte beleefd aan zijn pet.

Midden in een der rijen stond Soliman, het lievelingspaard van het verdwenen meisje.

— Maak het paard even los, verzocht Raffles een van de stalknechts die hem

gevolgd was.

De man gehoorzaamde en bracht het paard naar buiten.

Raffles begon het dier nu zorgvuldig te onderzoeken.

Toen schudde hij het hoofd en wendde zich tot de oude pikeur met de vraag:

— Was 't paard schuw of schrikachtig toen je het opving, Johan?

— Helemaal niet, mylord. Hij liet zich zonder enige tegenstand bij de teugels vatten.

— Merkwaardig, bromde Raffles.

Hij wreef het prachtige dier liefkozend over de neus, klopte het op de slanke hals en zei tot de stalknecht:

— Breng het paard maar weer weg, en breng mij het tuig eens, dat hij gisteren aan had.

De stalknecht verwijderde zich en kwam even daarna aangedragen met het hoofdstel en het zadel.

Raffles nam het hoofdstel in de hand en vroeg aan de pikeur:

— Zeg mij eens, Johan, hingen de teugels over de hals van het paard?

— Neen, mylord. De hand-zowel als de stangteugels, slingerden voor het paard op en neer en hij moet er bij het draven herhaaldelijk op getrapt hebben.

— Weet je dat zeker? vroeg Raffles snel.

— Heel zeker, mylord.

— Wel, wel, dan zou... mompelde Raffles in zich zelf.

Hij nam de teugels in de hand en bekeek de uiteinden nauwkeurig.

— Ja, ik dacht het wel, mompelde hij.

Hij overhandigde het hoofdstel weer aan de stalknecht en zei:

— Breng alles maar weer op zijn plaats, ik weet nu wel wat ik weten wilde.

Plotseling wendde hij zich weer tot de pikeur en vroeg:

— Zijn hier lunchrooms of andere uitspanningen in de buurt?

— O ja, mylord. Er zijn er nog al wat. Te paard kan men er zeker wel acht vinden van hier af en dan toch nog in een uur terug zijn.

Raffles stak de hand in de zak en haalde er een grote wandelkaart van

de omstreken van Arnhem uit.

Hij ontvouwde deze kaart en vervolgde op vriendelijke toon:

— Je bent hier gewonnen en gotten, nietwaar Johan? Zou je mij op deze kaart de uitspanningen die je bedoelt kunnen aanwijzen?

— Dat zal wel gaan, mylord.

— Hier heb je een potlood, zei Raffles. Kruis ze maar eens aan.

Johan nam het potlood tussen zijn vereelde knuisten en begon, nadat hij de kaart goed bekeken had, hier en daar kleine kruisjes te zetten, waarbij hij telkens de naam van het melkhuis of de uitspanning noemde.

— Meer weet ik er niet, mylord, zei hij eindelijk, terwijl hij het potlood en de kaart teruggaf.

— Dank je, Johan, zei de Grote Onbekende. Is deze uitspanning niet tamelijk dicht bij de molen gelegen?

— Bedoelt u de molen van Brakelmans, mylord?

— Heet de molenaar zo? vroeg Raffles snel.

— Ja, mylord.

— Ken je hem persoonlijk?

De koetsier haalde de schouders op.

— Van aanzien, mijnheer. Vroeger gingen wij nogal vaak met elkaar om, maar hij is erg veranderd in de laatste jaren.

— Hoe zo veranderd? drong Raffles aan, voor wie geen onderdeel te gering scheen.

De koetsier haalde de schouders op en wees toen met een welsprekend gebaar op zijn voorhoofd.

— Het scheelt hem hier, mylord, als ik 't zo maar eens zeggen mag. Wie laat er nu zijn molen anderhalf jaar stopstaan, terwijl hij vroeger er een aardige duit mee verdiende.

— Maar waar leeft hij dan nu van? vroeg Raffles verder.

— Wel van de opbrengst van zijn uitspanning.

Een zonderlinge trek vloog over het gelaat van de Grote Onbekende.

Hij klopte de oude pikeur op de schouder en zei:

— Dank je wel voor je inlichtingen, Johan, misschien kunnen ze mij nog

wel van nut zijn. Zeg me nu alleen nog maar, of die Brakelmans zijn knechts in dienst heeft gehouden.

— Welneen, mylord. Die heeft hij ontslagen zodra hij de molen sloot.

— En waar zijn die mensen toen gebleven?

— Wel, die zijn naar alle windstreken verstrooid, mylord. Er zijn hier niet zo heel veel molens in de buurt. Een paar zijn naar de Flierenberg gegaan en ik geloof dat zij daar nu nog zijn en dan dient er nog een als een soort kelder in de uitspanning. Hij is een man van zestig jaar en hij zal zeker nergens anders meer terecht hebben kunnen komen.

Raffles knikte in gedachten verzonken.

— Is die Flierenberg hier ver vandaan? vroeg hij.

— De molen meent gij, mylord? Die ligt tamelijk dicht bij De Hel op de Hemelse berg, ongeveer drie uur wandelen hier vandaan. Gij kunt niet missen als gij de hoofdweg volgt. Tot aan het grote café bij de achtsprong en dan rechtaf de zandweg inslaan.

— Dank je, Johan, zei Raffles kortaf.

Hij gaf Brand een wenk, die vol belangstelling had toegelisterd en de beide vrienden gingen weer naar het landhuis terug.

Zij traden nu het vertrek weer binnen, wat zij zoëven verlaten hadden en waar de baron nog altijd onbeweeglijk voor het geopende raam van de erker stond.

Raffles trad snel op hem toe en zei:

— Het onderzoek is in volle gang, Willem. Wij moeten je nu een paar uur verlaten om een zeker spoor te zoeken.

— Denk je dat het iets geeft? vroeg de baron, terwijl hij zijn ogen bijna smekend op het gelaat van de Grote Onbekende richtte. Terwijl je weg waart heeft de politie van Arnhem mij telefonisch medegedeeld, dat er ook daar niet het minste spoor van mijn dochter te vinden is geweest.

— De politie zal een verkeerd spoor gevolgd hebben, was alles wat Raffles antwoordde.

Daarop drukte hij de baron krachtig

de hand, wenkte Brand en verliet met hem het vertrek.

Zodra zij de tuin bereikt hadden, verzocht Raffles aan een juist passerende bediende zijn chauffeur te waarschuwen en hem te zeggen, dat hij aanstonds met de auto moest voor komen.

Zij behoefden geen vijf minuten te wachten, of reeds kwam de grote blauwe Rolls de hoek van het buitenverblijf omrijden.

— Ik zal zelf wel rijden, James, riep Raffles de chauffeur toe. Ik ken de omstreken hier beter dan jij.

De chauffeur maakte plaats en Raffles ging achter het stuurwiel zitten, terwijl Brand in de auto stapte.

De wagen reed de oprijweg af, het hek uit, dat thans geopend was en volgde toen de weg, die de oude pikeur zoëven had genoemd.

Raffles reed zo snel, dat hij binnen een half uur de buurt van een smalle zandweg, dicht bij de Hemelse Berg bereikt had, waar hij stopte, want de wagen kon hier niet verder.

Op enige afstand zagen de mannen de langzaam draaiende wieken van een molen.

— Wacht hier, James, zei Raffles.

Snel volgden zij het zandpad en na enkele minuten hadden zij de molen bereikt.

Raffles liep recht op de deur toe, die juist open ging.

De molenaar trad naar buiten en keek de beide vreemdelingen verbaasd aan.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik je kom storen baas, zei Raffles vriendelijk, maar ik wilde graag weten of je hier soms een man in dienst hebt, die op de molen van Brakelmans gewerkt heeft.

— Ja, mijnheer, antwoordde de molenaar, daar komt hij juist aan.

Inderdaad naderde op enkele passen afstand een geheel wit bestoven molenaarsknecht, reeds door de ouderdom gebogen, maar niettemin nog krachtig en gezond.

De man bleef verbaasd staan, toen hij de beide vreemdelingen zag.

— Goede vriend, zo wendde Raffles zich tot de knecht, zoudt gij mij enige inlichtingen willen geven omtrent uw

vroegere patroon?

De knecht keek eerst zijn baas eens aan en antwoordde toen:

— Als ik er geen schade mee kan doen, vraag dan maar op.

— Gij zijt immers door uw vroegere patroon ontslagen, omdat hij plotseling het bedrijf van de molen stop zette?

— Ja, mijnheer. Zo is het.

— Kunt gij de reden niet vermoeden, waarom Brakelmans dat deed?

De knecht haalde de schouders op voor hij antwoordde:

— Wij geloofden allemaal dat de dood van zijn dochter hem geheel en al overstuur heeft gemaakt, mijnheer. Hij heeft bijna veertien dagen achtereen niets anders gedaan dan voortdurend om het kerkhof heengedwaald, waar zij begraven was en enkele malen heeft men hem met geweld van het graf moeten weghalen.

Raffles had aandachtig toegeluisterd.

— Hoe zag die dochter er ongeveer uit? vroeg hij. Gij hebt haar zeker gekend?

— Ja, mijnheer, heel goed. Wij hielden allen evenveel van haar. Het was een schattig meisje en het zonnetje in huis. Haar vader verafgoodde haar letterlijk. Zij was niet erg groot, slank en ze had prachtig dik blond haar, dat altijd in twee grote vlechten op haar rug neerhing. Zij kan nauwelijks achttien jaar geweest zijn, toen zij stierf. Een longontsteking, mijnheer, er was geen kruid tegen gewassen.

De Grote Onbekende haalde een geldstuk te voorschijn, drukte het de man in de hand en zei:

— Dat is voor je moeite, vriend. Nu wil ik alleen nog maar van je weten, hoe je over Brakelmans in zijn tegenwoordige toestand denkt.

De molenaarsknecht krabde zich eens achter het oor en antwoordde toen:

— Hij heeft soms echte buien, mijnheer, en dan zou ik iedereen raden hem uit de weg te blijven. Vooral als hij gedronken heeft is hij om bang van te worden. Maar dan weer heeft hij neerslachtige buien en ziet men hem in geen weken. Dan zit hij maar in de

molen, waarvan de wieken al anderhalf jaar stilstaan en zit maar naar buiten te turen, als verwachtte hij ieder ogenblik zijn dochter te zien aankomen.

Raffles had de man nauwelijks laten uitspreken.

Hij bedankte hem nogmaals, zei enige vriendelijke woorden tot de molenaar en snelde zo snel het zandpad weer af, dat Brand moeite had hem bij te houden.

— Kun je de weg nu terugvinden, James? vroeg hij de chauffeur.

— Dat zal wel gaan, mylord.

— Dan zullen wij binnen gaan zitten, Charles, zei Raffles.

De beide mannen stapten in.

Brand kon zijn nieuwsgierigheid niet meer bedwingen en begon dadelijk te vragen.

— Ik geloof dat je iets ontdekt hebt? vroeg hij.

— De zaak lijkt mij nu zo helder als glas, antwoordde Raffles.

— Meen je dat? vroeg de jonge man. Ik wil je eerlijk bekennen, dat zij voor mij nog totaal duister is.

— Dan zal ik je maar eens op weg helpen, zei Raffles glimlachend.

— Je denkt dus dat hij haar ontvoerd heeft?

— Dat denk ik inderdaad. Je moet niet vergeten dat wij met een halve krankzinnige te doen hebben. De man is in zijn geestvermogens gekrenkt en wellicht heeft hij in Suze Breukelaar zijn overleden leveling menen terug te zien. Hoe het ook zij, wij zullen het gaan onderzoeken.

— Maar Edward, dat had toch opzien moeten baren. Men ontvoert in een beschaafd land toch maar niet een meisje zonder dat iemand het merkte.

— Dat ben ik volstrekt niet met je eens, antwoordde Raffles glimlachend. Maar van een gewelddadige ontvoering is, geloof ik, in het geheel geen sprake. Suze kent natuurlijk de oude molenaar zeer goed, en het is volstrekt niet verwonderlijk, dat zij een eindje met hem is opgelopen, teneinde de oude molen nog eens te bezoeken. Toen zij eenmaal daar was, heeft hij haar wellicht eenvoudig vastgegrepen en in een kel-

der of zolderkamer opgesloten.

— En het paard?

— Wel, dat is door het wachten ongeduldig geworden en heeft zich losgerukt.

De beide vrienden spraken nog enige tijd over het geval door, tot zij het buiten van Baron van Breukelaar weer bereikt hadden.

Zij gingen naar boven, naar de hun aangewezen logeerkamer, teneinde zich daar van wapens te voorzien.

Plotseling slaakte Brand een kreet en wees naar buiten.

— Wat is er? riep Raffles verwonderd uit.

— Wat er is? De wieken van de oude molen draaien.

— Je hebt gelijk, riep Raffles opgewonden uit. Het meisje wil ons zeker op deze wijze een teken geven. Zie je wel, dat ik gelijk had? Vooruit Charles, wij moeten aanstonds aan het werk. Wie weet waartoe die molenaar in zijn waanzin in staat is.

De beide vrienden snelden te trappen af en stapten in de auto die nog steeds voor het huis geparkeerd stond.

De Grote Onbekende nam weer zelf achter het stuurwiel plaats en in snelle vaart vloog de wagen de prachtige brede verkeersweg op.

Binnen tien minuten was de plek bereikt, waar de molen op enige afstand van de weg, te midden van enkele bijgebouwen stond.

Een smal voetpad leidde er heen.

De wieken draaiden nog steeds met grote snelheid.

— Blijf hier op ons wachten, James, en let goed op, wat er in de molen voorvalt, zei Raffles. Misschien hebben wij je hulp wel nodig.

Henderson parkeerde de wagen aan de kant van de weg, dicht bij een strook heidegrond en hield de ingang van de molen nauwkeurig in het oog.

Met een suizend geluid vanwege de luchtverplaatsing zwiepten de snel ronddraaiende wieken telkens voorbij het onderstuk, waarbij de onderkant bijna de leuning van de houten cirkelvormige omgang raakte.

Heinde en ver was niemand te zien.

Brand en Raffles snelden op de deur toe en trachtten deze tevergeefs te openen.

Zonder zich op te houden met een poging om de blijkbaar zeer zware met ijzer beslagen deur open te ramelen, liepen de vrienden om de molen heen.

Aan de achterzijde vonden zij op ongeveer manshoogte een klein raampje, dat door kruisvormig traliewerk was afgesloten.

— Buk je eens, zodat ik op je schouders kan klimmen, Charles, zei Raffles.

De jongeman gehoorzaamde en het volgende ogenblik had Raffles een der stangen gegrepen, waaraan hij verwoed rukte.

Daar deze pogingen vruchteloos bleven, trok hij zijn dasspeld los, die uit een zeer fijn maar uiterst sterk vijltje bestond en begon de stang door te vijlen.

Binnen vijf minuten was hij zo ver gevorderd, dat hij met enkele krachtige rukken de ijzers kon lostrekken.

De doorgang was vrij.

Raffles klom het eerst door het gat, schoof er een zware tafel onder, klom daarop, stak Brand de handen toe en trok de jongeman op zijn heurt door het gat.

Zij stonden nu in een vrij grote ruimte, die haar licht uitsluitend door dit raam ontving.

Blijkbaar was 't de opslagplaats voor het gemalen graan, want alles was wit bestoven.

Aan het tegenovergestelde einde bevond zich een deurtje, waarachter zich een luid scheurend lawaal deed horen.

— Wat is dat? vroeg Brand verbaasd.

— Dat zijn de molenstenen, antwoordde Raffles laconiek. Kom mee.

De beide mannen snelden naar de deur, welke niet gesloten bleek te zijn, zodat zij het maalvertrek konden binnentreden, waar met veel geraas de reusachtige molenstenen over elkaar schuurden, als in de tijd toen het bedrijf nog in volle gang was.

De beide mannen namen hun revolver ter hand en snelden de smalle houten wenteltrap op, die zij in een hoek van het vertrek ontwaarden.

Zij bereikten nu een soort portaal waarop aan weerszijden een deur uitkwam.

Zonder zich te bedenken, opende Raffles een dezer deuren.

Hij keek nu in een geheel leeg vertrek.

In de tegenovergestelde muur bevond zich een lage deur, die op de omloop uitkwam.

Met korte en regelmatige tussenpozen werd het vertrek telkens even verduisterd, als een der wieken voorbij de deur zwiepte.

Raffles deed een paar stappen terug en opende nu een tweede deur.

Juist op dat ogenblik klonk een luide eentonige mannenstem, die schreeuwde:

— Dat zal je wel de lust doen vergaan om ooit weer de molen aan de gang te brengen.

Raffles bleef even staan, om hetgeen hij zag in zich op te nemen: In een hoek van het als woonkamer gemeubelde vertrek, zat de dochter van zijn vriend, met dikke touwen stevig op een zware stoel vastgebonden. Haar gezicht was bleek, maar vertoonde toch geen spoor van angst. Tegenover haar stond de molenaar Gijs Brakelmans.

Bij de eerste oogopslag was het te zien, dat de man zich in een uiterst opgewonden toestand bevond.

Zijn ogen puilden uit het hoofd en het schuim stond hem op de lippen.

Maar het opengaan van de deur had zijn aandacht getrokken.

Hij wendde zich om, zag de beide mannen met de revolver in de vuist naar zich toe komen, stiet een rauw gebrul uit en greep een bijl, die onder het bereik van zijn hand stond.

Hij snelde naar het gebonden meisje toe, die een gil van ontzetting slaakte, hief de bijl op...

Maar zijn voet raakte verward in een plooi van de oude mat, die op de vloer lag, hij struikelde, de bijl vloog hem uit de hand en voor hij kon opstaan hadden de beide mannen zich op hem geworpen.

Maar de krankzinnige scheen over

bovenmenselijke kracht te beschikken.

Hij schopte en sloeg van zich af, wist zich vrij te maken en holde waanzinnig lachend, het vertrek uit.

— Hem na, voor er een ongeluk gebeurt, Charles, schreeuwde Raffles.

De beide vrienden stormden op hun beurt de deur uit.

Maar reeds had de ongelukkige de tweede deur geopend en was het voorvertrek doorgesneld.

Juist toen Raffles en Brand daar binnenkwamen, zagen zij hoe de krankzinnige de glasdeur openrukte, die op de omloop uitkwam.

Het duurde nauwelijks het onderdeel van een seconde...

Onmiddellijk greep een der wieden de molenaar, verbrijzelde hem de rib-

ben, en slingerde hem in een wijde boog door de lucht.

Brand slaakte een kreet van afgrijzen, en bedekte zich het gelaat met beide handen, ook Raffles was zeer bleek geworden.

Buiten op een tiental meters afstand, lag het danig verminkte lijk van de krankzinnige molenaar.

— Niets van dit alles aan Suze Breukelaar, fluisterde Raffles zijn vriend toe.

Zij zal het nog vroeg genoeg horen. Zorg jij dat het lijk van die ongelukkige daar wordt weggehaald, dan zal ik haar bevrijden en met de auto thuis brengen. Ons avontuur in Holland heeft wel een zonderlinge en droevige afloop amice.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Schandaal in de Grote Wereld

Zeer belangrijke mededeling

Er is door een kleine groep uit de meer ontwikkelde lezers van de Lord Lister-verhalen (en deze categorie is groter dan men mogelijk denken zou) het plan opgevat tot de oprichting van een CLUB, die zich ten doel stelt, gezamenlijk deze verhalen te verzamelen, te lezen, te bespreken, en later eventueel óók nog te verwerken tot toneelstukken en (amateur-)films, vanzelfsprekend met respectering van de auteursrechten der uitgevers. Het voor-nemen bestaat om soortgelijke clubs in verschillende plaatsen van ons land op te richten, zodat ieder belangstellende, onverschillig waar woonachtig, zal kunnen meedoen.

Lezers dezer verhalen, die hieromtrent nadere inlichtingen wensen, worden verzocht, onder het motto « Lord Lister-Club » te schrijven p/a. « PAR-KUM », 1ste van den Boschstraat, 195, Den Haag. Daar het plan is uitgegaan van een groep in Den Haag wonende personen, is die plaats het eerst aan de beurt voor het voorbereidende werk, doch brieven uit alle plaatsen van ons land zijn van harte welkom en worden serieus beantwoord. Insluiten van antwoordporto wordt op prijs gesteld.

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN
VAN fl 73.⁵⁰ VOOR fl 44.²⁵
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit : 1. Revolverspel. — 2. De Geest der Vergelding. — 3. Cactus Clancy rijdt, alle door Stetson Cody. — 4. Scherpschutter. — 5. Een kogel voor Billy de Kid. — 6. In de schaduw des doods, alle door Clem Colt. — 7. Storm over Powder Valley. — 8. Wanhopig avontuur. — 9. Een laffe moord, alle door Peter Field. — 10. Sluipmoord. — 11. De Bandiet van Big Bend. — 12. Grenswacht, alle door Charles H. Snow. — 13. Bloedwraak. — 14. De sheriff van Diablo. — 15. Strijd om de postkoets, alle door Gladwell Richardson.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen ; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 73,50, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,25**, desgewenst betaalbaar met fl 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de series 8
Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie.
Het bedrag van fl. 44.25 / de 1e term. van fl., is heden
overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ont-
vangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt
verlangd).
NAAM :
ADRES : L.L.

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2266